

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/263/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114232244
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5114232244.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Mesto Žilina, so sídlom Mestského úradu, Námestie obetí komunizmu 1, 011 31 Žilina, IČO: 00 321 796, zastúpeného spoločnosťou HADBÁBNA & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Prielohy 1012/1C, 010 07 Žilina, IČO: 47 249 722, proti žalovanému: KUBO OIL, s.r.o., so sídlom Sv. Martina 84/15, 013 06 Terchová, IČO: 46 609 156, zastúpeného spoločnosťou V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdého 783/4, 010 01 Žilina, IČO: 36 858 820, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 4C/311/2014-186 zo dňa 13.09.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 4C/311/2014-186 zo dňa 13. 09. 2017
p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že Mesto Žilina, so sídlom: Mestský úrad, Námestie obetí komunizmu 1, 011 31 Žilina, je výlučným vlastníkom pozemku KNC parc. č. 6690/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 873 m², vedeného Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XXXX (veta prvá výroku). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (veta druhá výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 02.10.2014 domáhal, určenia že je výlučným vlastníkom pozemku KNC parc. č. 6690/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 873 m², vedeného Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XXXX (ďalej aj „sporná nehnuteľnosť“), tvrdiac, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti patrí jemu, avšak v dôsledku nesprávneho úradného postupu správneho orgánu v minulosti, a na to nadväzujúce opakované prevody na tretie osoby, bolo toto právo žalobcovi odňaté. Aktuálne je ako vlastníkom označenej nehnuteľnosti zapísaný na liste vlastníctva žalovaný v podiele 1/1. Mesto Žilina má povinnosť udržiavať a chrániť majetok mesta, čo preukazuje existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanej určovacej žalobe. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca pripojil do spisu listinné dôkazy uvedené ďalej.

3. Pozemok, ktorý je predmetom žaloby, predstavuje časť pôvodných pozemkov, nachádzajúcich sa v k.ú. U., a to parc.č. 428 - záhrada o výmere 6 árov a 26 m², zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. 590 a parc. č. 429 - záhrada o výmere 6 árov a 82 m², zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. 2832, vlastnícke právo ku ktorým parcelám bolo do pozemkovej knihy zapísané v prospech O. I., XX.XX.XXXX, bytom: D. XX, U., v podiele 1/1 na základe kúpnej zmluvy zo dňa 09.04.1937 a kúpnej zmluvy dňa 30.06.1937. Rozhodnutím o vyvlastnení č. Výst-734/57-192 zo dňa 26.09.1957 v spojení s rozhodnutím č. Výst-1589/58-192 zo dňa 31.03.1959 rozhodol odbor pre výstavbu Rady Mestského národného výboru v Žiline o vyvlastnení niektorých nehnuteľností v k.ú. U. na účely

výstavby sídliska Žilina - Hliny, časť 1., v rámci hospodárskeho plánu na rok 1957 - 1959. Rozhodnutím o vyvlastnení boli o.i. v celom rozsahu vyvlastnené aj parcely č. 428 a 429, patriace O. I.. Vyvlastniteľnom a nadobúdateľom vyvlastnených parciel sa stal Československý štát v priamej správe generálneho investora komplexnej bytovej výstavby rady KNV Žilina. Na základe rozhodnutia o náhrade, odboru pre výstavbu rady Mestského národného výboru v Žiline č. Výst-734/57-II-192, zo dňa 21.10.1957 bola O. I. určená náhrada za vyvlastnené pozemky vo výške 10.699,- Kčs, ktorá bola prevedená na jej účet v zmysle vyúčtovania Mestskej sporiteľne v Žiline zo dňa 06.08.1958. Vlastnícke právo štátu k parcelám č. 428 a 429 prešlo na Mesto Žilina v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. 4. Na základe rozhodnutia Správy katastra č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011 bol schválený register obnovenej evidencie pozemkov v k.ú. U. (ďalej v texte aj ROEP), a na to nadväzujúcim záznamom č. Z9512/2011 (položka výkazu zmien č. 5822/11) bola O. I. zapísaná v podiele 1/1 ako vlastník pozemkov v k.ú. U. KNE parc.č. 428 záhrady o výmere 389 m² a KNE parc.č. 429 záhrady o výmere 484 m². Z listu vlastníctva č. XXXX vyplýva, že parcely KNE č. 428 a 429 sú časti pôvodných parciel č. 428 a č. 429 vedených v pozemnoknižných vložkách č. 590 a č. 2832. Z uvedeného vyplýva, že napriek tomu, že v čase vydania rozhodnutia ROEP patrilo vlastnícke právo k parc.č. KNE 428 a č. 429 Mestu Žilina na základe rozhodnutia o vyvlastnení zo dňa 26.09.1957 v spojení so zákonom o majetku obcí, bolo do katastra nehnuteľností bez akékoľvek relevantného právneho dôvodu a v rozpore s právnym poriadkom chybné zapísané vlastnícke právo v prospech O. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. D. XXXX/XX, U..

Po vydaní rozhodnutia ROEP došlo k viacerým následným prevodom parciel KNE č. 428 a č. 429: I. Na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 16.05.2012 medzi O. I., rod. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. D. XXXX/XX, XXX XX U. a spoločnosťou JO-BI, s.r.o. so sídlom Gorkého 3, 811 01 Bratislava, IČO: 44680783 ktorej vklad bol povolený pod č. V 5190/12 dňa 27.08.2012. V nadväznosti na tento prevod boli geometrickým plánom č. 54-215/2012 zo dňa 24.07.2012, vyhotoveným spoločnosťou Geodézia Žilina, a.s., vytvorené nasledovné pozemky:

- a) KNC parc.č. 6690/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 755 m²;
 - b) KNC parc.č. 6693/9 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 118 m²,
- z čoho vyplýva, že KNE parcely č. 428 a č. 429 zanikli.

II. Na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 06.02.2013 medzi spoločnosťou JO-BI, s.r.o. so sídlom Gorkého 3, 811 01 Bratislava, IČO: 44680783 a K. J., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX. T. XXX, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1277/13 dňa 14.03.2013, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva pozemkov parc. č. KNC č. 6690/4 a č. 6693/9. V nadväznosti na tento prevod boli geometrickým plánom č. 14-215/2013 zo dňa 01.03.2013, vyhotoveným spoločnosťou Geodézia Žilina, a.s. pozemky KNC parc.č. 6690/4 a KNC č. 6693/9 spojené a bol vytvorený jediný pozemok KNC parc. č. 6690/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 873 m². Z toho vyplýva, že KNC parc. č. 6693/9 zanikla.

III. Na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 18.04.2013 medzi K. J., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX T. XXX a spoločnosťou KUBO OIL, s.r.o., so sídlom Sv. Martina 84/15, 013 06 Terchová, IČO: 46 609 156 (t.j. žalovaným), ktorej vklad bol povolený pod č. V 3084/13 dňa 29.05.2013, predmetom ktorej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k pozemku KNC č. 6690/4.

5. Vzhľadom na to, že O. I. nebola nositeľom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - pozemkom parc. KNE č. 428 a parc. KNE č. 429, v súlade so zásadou „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“, (nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má), bola kúpna zmluva medzi ňou a spoločnosťou JO-BI, s.r.o. neplatná a táto neplatnosť postihuje i všetky ďalšie prevody, a teda žiadne osoby nemohli nadobudnúť vlastníctvo k predmetným pozemkom. Vlastnícke právo sporných nehnuteľností tak zostalo žalobcovi zachované.

6. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. U. súd zistil, že ako výlučný vlastník pozemku KNC parc. č. 6690/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 873 m², je vedený žalovaný - obchodná spoločnosť KUBO OIL, s.r.o., Sv. Martina 84/15, Terchová titulom nadobudnutia - kúpnu zmluvou č. V 3084/13 z 29.05.2013.

7. Z výpisu z pozemnoknižnej vložky č. 590 pre k.ú. U. (č.l. 5 spisu) súd zistil, že pod radovým č. 19 bolo dňa 13.04.1937 pod č. 3504 vložené vlastnícke právo k pozemkom parc.č. 428 a 429 na základe kúpno-predajnej zmluvy danej v Žiline dňa 09.04.1937 v prospech O. I.. Pod rad. č. 20 bolo dňa 19.06.1957 poznamenané na pozemok parc. č. 428 v celosti vyvlastňovacie pokračovanie pre odbor MH rady MsNV v Žiline rozhodnutím MsNV v Žiline Výst: 734/957 zo dňa 17.06.1957.

8. Z výpisu z pozemnoknižnej vložky č. 2832 pre k.ú. U. (č.l. 8 spisu) súd zistil, že podľa kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 20.06.1937 bolo vložené vlastnícke právo k pozemku parc. č. 429, záhrada o výmere 682 m² v prospech O. I.. Dňa 19.06.1957 bolo na parc. č. 429 v celosti podľa rozhodnutia

MsNV v Žiline Výst: 734/957 zo dňa 17.06.1957 poznamenané vyvlastňovacie pokračovanie pre odbor MH rady MsNV v Žiline.

9. Z rozhodnutia o vyvlastnení č.: Výst: 734/57-192 zo dňa 26.09.1957, vydaného odborom pre výstavbu rady Mestského národného výboru v Žiline súd zistil, že na základe žiadosti odboru MH rady MsNV v Žiline zo dňa 17.06.1957 boli vyvlastnené nehnuteľnosti, zapísané v pozemkovej knihe k.ú. U. uvedené pod por. č. 1 - 10, pričom pod por. č. 5 je uvedená parc. č. 428 záhrada o výmere 1332 m², zapísaná v zápisnici č. 590 ako vlastníctvo O. I. v celosti, vyvlastnená bola celá parcela a pod por. č. 6 je uvedená parc. č. 429, záhrada o výmere spoločnej s parcelou 428, zapísaná v zápisnici č. 2832 ako vlastníctvo O. I. v celosti, vyvlastnená bola celá parcela.

10. Z rozhodnutia odboru pre výstavbu rady Mestského národného výboru v Žiline č. Výst 734/57-II.-192 zo dňa 21.10.1957 (č.l. 12 spisu) vyplýva, že na základe rozhodnutia o vyvlastnení zo dňa 26.09.1957 sp.zn. Výst-734/57-192 bolo rozhodnuté o určení náhrady pre O. I. za nehnuteľnosti zapísané v zápisnici č. 590 m.č. 428 a v zápisnici č. 2832 m.č. 429 k.ú. 606 o výmere 1332 m² po Kčs 2,- /1 m², za investície 6510,- Kčs a za ovocné stromy 1.525,- Kčs, celkom 10.699,- Kčs - pod radovým č. 4.

11. Uznesením č.j.: 7-Nc 14/57 Ľudového súdu v Žiline zo dňa 18.6.1958 (č.l. 14 spisu) vo veci rozdelenia náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti v k.ú. K. U. pre Československý štát v priamej správe odboru MH rady MsNV v Žiline bolo rozhodnuté o prijatí do súdnej úschovy sumy 505.000,- Kčs, ktorú vyvlastiteľ MsNV Žilina zložil na bežný účet č. XXX-XX/XXX u C. I. v U., a to podľa rozhodnutia o náhrade rady MsNV, odboru pre výstavbu v Žiline zo dňa 21.10.1957, č. Výst: 734/57-II.-192, v spojitosti s rozhodnutím odboru pre výstavbu rady KNV v Žiline zo dňa 29.04.1958 zn.: Výst.: 7872/26-1957-Nc/W zo dňa 13.05.1958 zn.: Výst.: - 1473/26: 1958-Nc/W. Náhrada za vyvlastnené nehnuteľnosti celkovo obnáša sumu 435.414,50 Kčs, a to podľa bodu E./ za nehnuteľnosti zapísané v zápisnici č. 590 m.č. 428 a 2832 m.č. 439 sumu 10.699,- Kčs O. I., rod. I., U., D. XX. Z doručky (č.l. 16 spisu) súd zistil, že uznesenie bolo doručené O. I. do vlastných rúk.

12. Žalobca ďalej súdu predložil spolu s podaním, doručeným súdu 28.12.2016, rozhodnutie Odboru pre výstavbu rady Krajského národného výboru Žilina č.: Výst-7872/26-1957-Nc/W. zo dňa 29.04.1958 (č.l. 63 spisu), ktorým bolo rozhodnuté o odvolaniach vlastníkov nehnuteľností, vyvlastnených rozhodnutím Odboru pre výstavbu rady MsNV v Žiline zo dňa 21.10.1957 č. Výst-734/57-II.-192, ktorým bola určená vyvlastňovacia náhrada za vyvlastnené nehnuteľnosti, vyvlastnené rozhodnutím OV MsNV v Žiline zo dňa 26.09.1957 č. Výst-734/57-192, proti týmto rozhodnutiam a hlavne proti výške náhrady. Odvolanie podala aj vd. O. I., pričom obsahom všetkých odvolaní bola žiadosť o zvýšenie náhrady za pozemok. O odvolaniach zo dňa 20.06.1957, zo dňa 08.10.1957, zo dňa 14.10.1957 a zo dňa 17.11.1957 proti vyvlastňovaciemu rozhodnutiu MsNV zn.: Výst-734/57-192 zo dňa 26.10.1957, ako aj proti rozhodnutiu o náhrade č. Výst-734/57-II.-192 zo dňa 21.10.1957, bolo rozhodnuté tak, že odvolania boli zamietnuté a napadnuté rozhodnutia MsNV boli potvrdené ako zodpovedajúce reálnej hodnote vyvlastnených investícií a predpisom o náhrade. Na strane 10 rozhodnutia zo dňa 29.04.1958 je uvedené, že toto rozhodnutie je v poradi inštančnom konečné, proti nemu sa ďalšie odvolanie nepripúšťa. Podľa ods. 6 §-u 20 zák.č.280/49 Zb. môžu stránky nespokojné s určením výšky náhrady podať do 30 dní od doručenia návrhu na Ľudový súd v Žiline na preskúmanie podľa zásad nesporného konania. Podaný návrh nemá odkladný účinok na právoplatnosť tohto rozhodnutia.

13. Žalobca predložil súdu i uznesenie Ľudového súdu v Žiline sp. zn. Nc 111/59-3 zo dňa 29.8.1959 (č.l. 69 spisu), ktorým bolo rozhodnuté o odmietnutí žiadosti navrhovateľky vdovy O. I., obyvateľky v U., D. ulica XX proti odporcovi Československému štátu v priamej správe Odboru MH rady MsNV v Žiline o ustanovení zvýšenej náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti s poukazom na ust. § 57 zákona č. 142/1950 Zb.

14. Z rozhodnutia rady Mestského národného výboru v Žiline, odboru výstavby a vodného hospodárstva sp.zn.: Výst-1589/58-192 zo dňa 31.03.1959 súd zistil, že rozhodnutie o vyvlastnení zo dňa 26.09.1957 č. Výst-734/1957-1952 bolo doplnené v tom smere, že vyvlastiteľom je Československý štát v priamej správe Gen. investora kompl. byt. výstavby KNV Žilina a RCH Slovenská odborová rada, Bratislava namiesto uvedeného odboru MH rady MsNV v Žiline.

15. Z rozhodnutia Správy katastra Žilina č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011 (č.l. 19 spisu), ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09.12.2011, súd zistil, že Správa katastra v Žiline schválila podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z.z. Register obnovenej evidencie pozemkov v k.ú. U., ktorý bol spracovaný na základe Zmluvy o dielo č. 30/1998 zo dňa 25.02.1998 v zmysle dodatkov ku zmluve č. 1 - 20 spracovaných zhotoviteľom Ing. Jánom Lapinom, geodetické a kartografické práve, Kuzmányho 7, 010 01 Žilina, IČO: 34497200.

16. Z listu vlastníctva č. XXXX (č.l. 21 spisu) súd zistil, že na základe rozhodnutia ROEP ZI C 740/2011 bol vykonaný zápis vlastníckeho práva pozemkov - parcel registra "E" parc. č. 428 záhrady o výmere 389 m² a č. 429 o výmere 484 m² v prospech O. I..

17. Ďalej súd z listu vlastníctva zistil, že na základe kúpnej zmluvy č. V 5190/12 z 27.08.2012 bolo zapísané vlastnícke právo k uvedeným parcelám na spoločnosť JO-BI, s.r.o. v celosti.

18. Na základe kúpnej zmluvy č. V 1277/13 z 14.03.2013 bolo vlastnícke právo k uvedeným pozemkom zapísané v prospech K. J., rod. H. v celosti a na základe kúpnej zmluvy z 09.05.2013 č. V 3084/13 bolo vlastnícke právo k týmto parcelám zapísané v prospech spol. KUBO OIL, s.r.o..

19. Z geometrického plánu č. 54-215/2012, vyhotoveného K. K. dňa 24.07.2012, ktorý bol autorizačne overený dňa 25.07.2012 Ing. C. I. a úradne overený pod č. 1193/2012, GP vyhotoveným na oddelenie a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam parc. č. 6690/4 a 6693/9, súd zistil, že pôvodné parcely KNE č. 428 - záhrada o výmere 389 m² a č. 429 - záhrada o výmere 484 m², vedené na LV č. XXXX, zanikli a vznikli nové parcely parc. č. 6690/4 - zastavaná plocha o výmere 755 m² a parc.č. 6693/9 zastavaná plocha o výmere 118 m².

20. Z geometrického plánu č. 14-215/2013 vyhotoveného K. K. dňa 01.03.2013, autorizačne overeného dňa 04.01.2013 Ing. C. I., úradne overeného Správou katastra Žilina dňa 13.03.2013 pod č. 313/2013, (č.l. 26 spisu), vyhotoveného na zlúčenie parc. č. 6690/4, súd zistil, že parc. č. 6690/4 - , zastavané plochy o výmere 755 m² a parc. č. 6693/9 - zastavané plochy o výmere 118 m², vedené na LV č. XXXX boli zlúčené do jednej parcely č. 6690/4 - zastavané plochy o výmere 873 m², ako vlastník je poznačená K. J., T. XXX.

21. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril. Na pojednávaní konanom dňa 06.11.2016 prostredníctvom svojho konateľa uviedol, že keďže žalobca preukázal nejakými dokladmi z päťdesiatych rokov svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, jemu neostáva nič iné, len so žalobou súhlasiť. Napísal tiež návrh mimosúdnej dohody adresovaný zástupcovi primátora dňa 07.11.2016. Po odročení pojednávania žalovaný oznámil konajúcemu súdu, že k uzavretiu mimosúdnej dohody nedošlo.

22. Následne však právny zástupca žalovaného na pojednávaní poukázal na rozhodnutie o schválení ROEP, ktoré žalobca žiadnym spôsobom nespochybnil, ani námietkami v období troch rokov po jeho schválení. Zároveň uviedol, že považuje za sporné vyvlastnenie daného pozemku v rokoch 1958 - 1959, nakoľko podľa jeho názoru mohlo dôjsť k neukončeniu tohto vyvlastňovacieho procesu, resp. k jeho inému spôsobu ukončenia. Poukázal pritom na § 3 zákona č. 93/1950 Zb., ktorý umožňuje inštitút tzv. revokácie, teda vrátenia vyvlastneného pozemku pôvodnému vlastníkovi, pokiaľ sa do troch mesiacov nezačalo s napĺňaním účelu, na ktorý bol vyvlastnený. Inštitút revokácie existoval aj v neskoršom stavebnom poriadku (zákon č. 87/1958 Zb.), v ktorom bol upravený v § 21, v zmysle ktorého sa pôvodný vlastník môže domáhať až do dvoch rokov vrátenia pozemku. Tým žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu poukazuje na tú možnosť, že O. I. nemusela o tieto pozemky definitívne prísť, čo spochybňuje nárok žalobcu na prípadný prechod týchto vyvlastnených pozemkov do vlastníctva Mesta Žilina na začiatku deväťdesiatych rokov. Pokiaľ bol schválený ROEP právoplatným rozhodnutím z roku 2011, O. I. mohla nadobudnúť vlastnícke právo k týmto pozemkom neznámym spôsobom. Žalovaný zdôraznil, že nespochybňuje, že by v danom období došlo k vyvlastneniu predmetných pozemkov, no súčasne tvrdil, že toto vyvlastnenie mohlo byť neskôr zrušené, v dôsledku čoho v rámci ROEP prešlo vlastnícke právo opäť (správne) na O. I.. Je tu dôvodná pochybnosť o tom, že vyvlastnenie pretrvalo v podstate až do obdobia, kedy mal pozemok prejsť z majetku MNV na Mesto Žilina. Pri vykonávaní registra obnovenej evidencie pozemkov správny orgán zrejme dospel k záveru, že O. I. je riadnym a nespochybniteľným vlastníkom daných pozemkov, na základe čoho bola opäť zapísaná do evidencie katastrálneho operátu. Na základe toho následne O. I. previedla tieto pozemky na spoločnosť JO-BI, ktorá previedla pozemky na pani J. a následne došlo k prevodu vlastníckeho práva na spoločnosť žalovaného. Tieto právne úkony sú teda legitímne a právoplatné. Zároveň právny zástupca žalovaného predložil do spisu spomenuté kúpne zmluvy (pozri v bod 4. odôvodnenia tohto rozhodnutia zmluvy I. až III.).

23. Okresný úrad Žilina, katastrálny odbor preložil konajúcemu súdu listinné dôkazy, súvisiace s ROEP, týkajúce sa spornej parcely parc. č. 6690/4, a to aj kópiu originálu LV č. XXXX v k.ú. U., z ktorých vyplýva chronológia zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a zmeny od dátumu jeho založenia vo všetkých jeho častiach (na LV totožné zápisy ako na LV predložennom žalobcom na č.l. 21 spisu) s tým, že LV bol založený zápisom rozhodnutia o schválení ROEP v k.ú. U. do KN pod číslom zmeny 5822/11.

24. Žalovaný sa k listinným dôkazom, zaslaným Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom, vyjadril podaním zo dňa 15.08.2017 (č.l. 143 spisu), v ktorom poukázal na to, že O. I. bola na základe dostupných podkladov v rámci spracovania ROEP Žilina označená za vlastníka nehnuteľností - pozemkov

pôvodných parciel č. KNE 428 a KNE 429, z ktorých vznikla parcela č. KNC 6690/4. K uvedenému záveru, že výlučným vlastníkom parciel č. KNE 428 a KNE 429 je O. I., dospel spracovateľ ROEP Žilina po analýze a spracovaní potrebných podkladov, listín z archívu súdu, listín zo zbierky správy katastra, údajov zo súboru popisných a grafických informácií katastra nehnuteľností, ako aj z iných listín a podkladov, ktoré doložili účastníci konania ROEP, preto podľa názoru žalovaného bol ROEP Žilina spracovaný v súlade s právnymi predpismi a tiež faktickým stavom vlastníckych práv k predmetným nehnuteľnostiam. Žalobca ani nevyužil možnosť podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu Správy katastra č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011, ktorým bol schválený ROEP Žilina. Zároveň žalovaný zotrval na svojej argumentácii, že aj v prípade preukázania právoplatne skončeného vyvlastňovacieho konania v období rokov 1958 - 1959, v ktorom mohlo dôjsť k odňatiu vlastníckeho práva O. I. k pôvodným parcelám č. KNE 428 a KNE 429, mohlo bezprostredne po uvedenom vyvlastnení nastať obnovenie vlastníckeho práva k uvedeným parcelám v prospech O. I.. Zároveň žalovaný uviedol, že v uplynulom období bolo súdnym exekútorom JUDr. Mariánom Jancom zriadené exekučné záložné právo v prospech oprávneného žalobcu, a to konkrétne vo veci vymáhania pohľadávky povinného - žalovaného, vzniknutej z titulu nedoplatku na dani z nehnuteľnosti, pričom skutočnosť, že žalobca ako oprávnený v uvedenom exekučnom konaní dal súdnemu exekútorovi návrh, resp. súhlas na zriadenie exekučného záložného práva voči žalovanému na danej nehnuteľnosti, pôsobí prinajmenšom ako nelogický krok v situácii, keďže žalobca sponchybnuje vlastnícke právo žalovaného k uvedenej nehnuteľnosti v súdnom konaní. Súdu predložil výpis z LV č. XXXX zo dňa 16.08.2017 (č.l. 146 spisu), na ktorom je vedená parcela registra "C" parc. č. 6690/4 o výmere 873 m², zastavané plochy a nádvoria vlastníka KUBO OIL, s.r.o. v celosti, v ktorého časti CLV - ťarchy je poznačený pod por. č. 5 Z 3936/2017 exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva č. EX 89/17 od súdneho exekútora JUDr. Mariána Janeca v prospech oprávneného Mesta Žilina na nehnuteľnosť - pozemok reg. CKN parc.č. 6690/4, zastavané plochy a nádvoria o výmere 873 m² - 2778/2017.

25. Okresný úrad Žilina, katastrálny odbor súdu prípisom zo dňa 30.08.2017 zaslal kúpnu zmluvu, uzatvorenú dňa 16.05.2012 medzi O. I. ako predávajúcou a spoločnosťou JO-BI, s.r.o. (č.l. 156 spisu), predmetom ktorej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k pozemkom, zapísaným na

LV č. XXXX v k.ú. U., parc. č. 428 o výmere 389 m² a parc. č. 429 záhrady o výmere 484 m², z ktorej súd zistil, že podľa čl. II. zmluvy boli uvedené pozemky odpredané za kúpnu cenu vo výške 250,00 Eur. 26. Súd prvej inštancie vykonal vo veci pojednávanie dňa 13.09.2017 v neprítomnosti strán, ktoré boli na pojednávaní riadne zastúpené svojimi právnymi zástupcami.

27. Žalobca na pojednávaní zotrval prostredníctvom právneho zástupcu na žalobe v celom rozsahu, poukázal na kúpnu cenu 250,00 Eur, ktorá bola dojednaná v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi O. I. a spoločnosťou JO-BI, s.r.o. s tým, že kúpna zmluva mohla byť zo strany kupujúceho uzatvorená účelovo, kupujúci si mohol byť vedomý, že tieto pozemky môžu byť v budúcnosti sporné, môžu byť predmetom súdnych konaní o určenie vlastníckeho práva, teda kupujúci mohol konať špekulatívne za účelom nadobudnutia týchto pozemkov za veľmi nízku kúpnu cenu s tým, že v budúcnosti môže byť vlastnícke právo k týmto pozemkom napadnuté revokáciou v zmysle príslušných ustanovení zákona, ktorá bola založená na tom princípe, že osoba, ktorej bol vyvlastnený pozemok, si musela podať písomnú žiadosť o navrátenie vlastníckeho práva a o tejto žiadosti muselo byť rozhodnuté, ak bola táto žiadosť dôvodná. Žalovaný však nepredložil súdu žiadny dôkaz o tom, že by v prípade O. I. došlo k revokácii, prípadne že by bola ňou takáto žiadosť podaná. Rovnako nepredložil súdu dôkaz o tom, že by bol vyvlastňovací výmer zrušený. Je teda zrejmé, že v rámci ROEP došlo omylom k nesprávnemu zápisu v prospech O. I., keď okresný úrad vôbec neprihliadol na to, že v pôvodných pozemnoknižných vložkách sú zapísané údaje o vyvlastnení týchto nehnuteľností. Pokiaľ aj v rámci konania o ROEP neboli podané zo strany žalobcu námietky, jeho vlastnícke právo je absolútne a nepremiätateľné. Ako oprávnený vlastníak má žalobca právo domáhať sa určenia vlastníckeho práva inými prostriedkami, ktoré mu umožňuje zákon.

28. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, že pokiaľ kúpna cena v zmluve uzatvorenej medzi O. I. a JO-BI, s.r.o. bola dohodnutá vo výške 250,00 Eur, nie je z toho zrejma účelovosť, mohlo sa jednať o širšie vyrovnanie vzťahov zmluvných strán, ktorého súčasťou bola aj táto kúpna zmluva. Navyše spoločnosť KUBO OIL s.r.o., t.j. žalovanému svedčí dobromyseľnosť nadobudnutia vlastníckeho práva, rovnako ako aj jeho právnym predchodcom, ktorá nebola v konaní sponchybnená. Na liste vlastníctva nebola nijaká poznámka o tom, že bol vykonaný ROEP, ani to, ako pôvodný vlastníak (pani I.), túto parcelu v roku 2011 nadobudla. Žalovanému tak svedčia všetky predpoklady dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva. Práve žalobca bol ten, ktorý, (či už formou námietok voči ROEP, alebo formou iných opravných prostriedkov, ktoré mu umožňuje právny poriadok SR), nijakým spôsobom nesponchybnil výsledok ROEP.

29. Následne okresný súd citoval ust. § 80 písm. c/ O.s.p. (účinného v čase podania žaloby), § 137 CSP, § 470 ods. 1 a 2 CSP, ako aj ust. § 34, § 39, § 123, § 124, § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 a 7, § 7 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, § 18 ods. 1 a 2, § 20 ods. 1, § 21 ods. 1 až 3 zákona č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku účinného do 23.09.1976, § 101, § 132 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že na základe skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná.

30. Uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že medzi stranami sporu existuje stav právnej neistoty, pretože žalobca sa domáha určenia vlastníckeho práva k spornému pozemku, ku ktorému je na LV č. XXXX, pre k.ú. U. zapísané vlastníctvo v prospech žalovaného v celosti. Existencia naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení vlastníckeho práva (§ 137 písm. c/ CSP) tiež vyplýva z povinnosti žalobcu vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, podľa ktorého sú orgány obce a organizácie povinné majetok obce zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať, pričom sú najmä povinné majetok udržiavať a užívať, chrániť majetok pred poškodením, zničením, stratou alebo zneužitím, ako i používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi. Rozhodnutím v tejto veci tak dôjde k odstráneniu neistoty medzi stranami.

31. K prechodu vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam - pozemnoknižným parcelám č. 428 a 429 na štát tak došlo na základe vyvlastnenia podľa predmetného vyvlastňovacieho rozhodnutia č.: Výst: 734/57-192 zo dňa 26.09.1957 v spojitosti s rozhodnutím rady Mestského národného výboru v Žiline, odboru výstavby a vodného hospodárstva sp. zn.: Výst-1589/58-192 zo dňa 31.03.1959 a s rozhodnutím Odboru pre výstavbu rady Krajského národného výboru Žilina zn.: Výst-7872/26-1957-Nc/W. zo dňa 29.04.1958, ktoré rozhodnutie má konštitutívny charakter. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť s poukazom na potvrdzujúce rozhodnutie Odboru pre výstavbu rady Krajského národného výboru Žilina zn.: Výst-7872/26-1957-Nc/W. zo dňa 29.04.1958, proti ktorému nebolo prípustné odvolanie.

32. Žalobca je podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí právnym nástupcom subjektu, v prospech ktorého bolo vyvlastnenie realizované, teda KNV Žilina, ktorý na základe hore uvedeného vyvlastňovacieho rozhodnutia nadobudol vlastnícke právo k vyvlastneným pozemkom. Základnou podmienkou pre nadobudnutie vlastníctva obcí k veciam vo vlastníctve štátu postupom podľa uvedeného právneho predpisu bola existencia práva hospodárenia národných výborov. V danom prejednávacom prípade bolo nesporne preukázané, že podmienka pre prechod vlastníckeho práva k predmetným pozemkom na žalobcu - Mesto Žilina bola splnená, vzhľadom na nadobudnutie vlastníctva predmetných pozemkov Československým štátom, zastúpeným v čase vyvlastnenia KNV Žilina, ktorého úlohy v súvislosti s novým územným členením štátu podľa zákona č. 36/1960 Zb. o územnom členení štátu, zákona č. 65/1960 Zb. o národných výboroch, v spojení s vládnym nariadením č. 71/1960 Zb. o rozšírení právomoci a zodpovednosti národných výborov a o usporiadaní a činnosti ich orgánov, prevzali orgány novozvolených národných výborov.

33. Z vykonaného dokazovania vyplynuli také skutkové zistenia, na základe ktorých konajúci súd uzavrel, že žalobca preukázal vlastníctvo Československého štátu a existenciu práva hospodárenia KNV Žilina k predmetným pozemkom právoplatnosťou rozhodnutia o vyvlastnení č.: Výst: 734/57-192 zo dňa 26.09.1957. Vyvlastnené pozemky tak prešli z vlastníctva štátu podľa ust. § 2 ods.1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, podľa ktorého prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem hnutelností patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú, do vlastníctva žalobcu, a to dňom účinnosti zákona, ktorú zákon nadobudol 01.04.1991, čím mal súd zároveň preukázanú vecnú aktívnu legitímáciu žalobcu.

34. Keďže v minulosti došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva k predmetným pozemkom právnym predchodcom žalobcu a následne podľa zákona o majetku obcí došlo k prevodu vlastníctva tohto pozemku na žalobcu - Mesto Žilina, nemohlo byť vlastnícke právo k predmetným pozemkom zapísané v katastri nehnuteľností v prospech pôvodnej vlastníčky - O. I., a to na základe rozhodnutia Správy katastra č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011, ktorým bol schválený ROEP v k.ú. U. (záznam č. Z9512/2011, položka výkazu zmien č. 5822/11). Označený správny orgán pri svojom rozhodovaní totiž neprihliadol na zápisy v pozemnoknižných vložkách č. 590 a 2832 pre k.ú. U. o vyvlastňovacom pokračovaní pre odbor MH rady MsNV v Žiline rozhodnutím MsNV v Žiline Výst: 734/957 zo dňa 17.06.1957, a ani neskúmal doklady súvisiace s vyvlastnením týchto nehnuteľností.

35. Pôvodná vlastníčka O. I. tak na základe tohto chybného postupu nemala právo disponovať s týmito pozemkami žiadnym spôsobom. Následne preto nemohla byť táto parcela, resp. parcely pod pôvodnými EKN parc. č. 428 - záhrady o výmere 389 m² a parc. č. 429 - záhrady o výmere 484

m² v celosti, vedené na LV č. XXXX predmetom kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 16.05.2012 medzi O. I. ako predávajúcou a spoločnosťou JO-BI, s.r.o. Súd prvej inštancie preto túto zmluvu podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 123 Občianskeho zákonníka vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom odporuje zákonu, keďže nikto nemôže previesť na iného viac práv, než aké má. Obsahom vlastníckeho práva je právo držby veci, jej užívania, požívania plodov veci a nakladania s vecou. Len vlastník je teda oprávnený s vecou nakladať, napríklad tým spôsobom, že prevedie vlastnícke právo k veci na inú osobu. Vzhľadom na nakladanie s vecou - predmetnými pozemkami - nevlastníkom veci, a to O. I., prevodom vlastníckeho práva k uvedeným pozemkom na tretiu osobu, je tento právny úkon, teda kúpna zmluva uzatvorená dňa 16.05.2012 medzi O. I. ako predávajúcou a spoločnosťou JO-BI, s.r.o. ako kupujúcim, úkonom absolútne neplatným. S prihliadnutím na takéto prejudiciálne posúdenie platnosti prvej (I.) kúpnej zmluvy je potrebné považovať všetky následne uzatvorené zmluvy, ktorými došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, za absolútne neplatné právne úkony, teda aj kúpnu zmluvu II., uzatvorenú dňa 06.02.2013 medzi spoločnosťou JO-BI, s.r.o. ako predávajúcim a K. J. ako kupujúcou a kúpnu zmluvu III. uzatvorenú dňa 18.04.2013 medzi K. J. ako predávajúcou a spoločnosťou KUBO OIL, s.r.o. ako kupujúcim.

36. Žalobca si voči poslednému nadobúdateľovi pozemku parc. č. CKN 6690/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 873 m² (t.j. spoločnosti KUBO OIL, s.r.o., ktorý sa stal vlastníkom tohto pozemku na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 06.02.2013, vklad vlastníckeho práva podľa ktorej zmluvy bol povolený rozhodnutím Správy katastra Žilina zo dňa 29.05.2013 č. vkladu: V 3084/13), dôvodne uplatnil svoje právo na určenie vlastníckeho práva k uvedenému pozemku, keďže právny úkon, ktorým nadobudol vlastnícke právo k predmetnému pozemku, je tak v rade predchádzajúcich právnych úkonov tiež neplatný.

37. Žalovaný na svoju obranu uvádzal, že i keď nespochybňuje, že by v danom období došlo k vyvlastneniu, no zároveň poukázal na možnosť, že O. I. nemusela o tieto pozemky definitívne prísť a mohla nadobudnúť vlastnícke právo k nim neznámym spôsobom. Zrejme i správny orgán pri vykonávaní ROEP dospel k takémuto záveru. V danej súvislosti žalovaný poukázal na inštitút revokácie zakotvený v ust. § 21 ods.1 zákona č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku, ktorý upravuje postup pôvodného vlastníka vyvlastnenej nehnuteľnosti pri domáhaní sa zrušenia rozhodnutia o vyvlastnení.

38. Súd preto ako predbežnú otázku tiež vyhodnocoval okolnosť, či po vyvlastnení nehnuteľností parc. č. 428 a 429 ich vlastníčke O. I. nedošlo následne k zrušeniu rozhodnutia (k revokácii rozhodnutia) o vyvlastnení č.: Výst: 734/57-192 zo dňa 26.09.1957, vydaného odborom pre výstavbu rady Mestského národného výboru v Žiline a tým k spätnému prechodu vlastníckeho práva na pôvodnú vlastníčku. Ani po vykonanom dokazovaní dopytom na Okresný úrad Žilina, odbor katastra nehnuteľností nemal preukázané, že by k revokácii rozhodnutia o vyvlastnení č.: Výst: 734/57-192 zo dňa 26.09.1957. Z dokladov predložených Okresným úradom v Žiline, katastrálnym odborom však takéto skutočnosti tvrdené, či predpokladané žalovaným, nevyplývajú. Hypotetické úvahy právneho zástupcu žalovaného o možnosti revokácie rozhodnutia o vyvlastnení, bez ich podopretia listinnými dôkazmi, nie je možné považovať za účinné popretie tvrdení žalobcu o riadnom nadobudnutí vlastníckeho práva právnym predchodcom žalobcu, a následne žalobcom ex lege podľa zákona o majetku obcí č. 138/1991 Zb.

39. Žalobca v rámci procesného útoku poukázal na kúpnu cenu vo výške 250,00 Eur, dojednanú v kúpnej zmluve uzatvorenej dňa 16.5.2012 medzi O. I. a spoločnosťou JO-BI, s.r.o., s tým že vzhľadom na veľkosť výmery pozemkov a ich umiestnenie v centre mesta Žilina sa kúpna cena javí ako zjavne neprímeraná, v rozpore s dobrými mravmi. To podľa jeho názoru môže naznačovať, že kupujúci mohol špekulatívne, účelovo odkúpiť predmetné pozemky za takú nízku cenu, keďže si mohol byť vedomý spornosti predmetných pozemkov, ktoré následne mohli byť predmetom súdnych konaní. Uvedené tvrdenie žalobcu však podľa názoru konajúceho súdu nebolo v konaní preukázané. Žalovaný toto tvrdenie protistrany účinne poprel, keď uviedol, že z výšky kúpnej ceny 250,00 Eur nie je zrejماً účelovosť a mohlo sa jednať o širšie vyrovnanie vzťahov zmluvných strán, ktorého súčasťou bola aj táto kúpna zmluva.

40. Žalovaný na svoju obranu tiež poukazoval na to, že spoločnosti KUBO OIL s.r.o., ako aj jeho právnym predchodcom, svedčí dobromyseľnosť nadobudnutia vlastníckeho práva, ktorá nebola v konaní spochybnená, s prihliadnutím na fakt, že na liste vlastníctva nebola nijaká poznámka o tom, že bol vykonaný ROEP, ani o tom, ako nadobudol pôvodný vlastník, teda pani O. I., túto parcelu v roku 2011. Všetky predpoklady dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva tak svedčia žalovanému. Bol to práve žalobca, ktorý nespochybnil výsledok ROEP, či už formou námietok voči ROEP, alebo formou iných opravných prostriedkov, ktoré mu umožňuje právny poriadok SR.

41. Prvoinštančný súd preto skúmal, či boli splnené predpoklady pre vydržanie vlastníckeho práva žalovaným a dospel k záveru, že v posudzovanom prípade absentuje jedna z kumulatívnych podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva žalovaným i jeho právnymi predchodcami k predmetnej nehnuteľnosti, a to desať ročná vydržacia doba ustanovená v § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to s poukazom na zápis vlastníckeho práva v prospech O. I. k predmetným pozemkom na základe rozhodnutia Správy katastra č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011, ktorým bol schválený ROEP v k.ú. U., následný dátum uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi O. I. ako predávajúcou a spoločnosťou JO-BI, s.r.o. dňa 16.05.2012 a vzhľadom na podanie žaloby v tomto konaní dňa 02.10.2014. Preto skúmanie ďalších podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva žalovaným (či bol žalovaný a jeho právni predchodcovia so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že sú vlastníckymi pozemku, či boli teda jeho oprávnenými držiteľmi, či ich oprávnená držba bola nerušená a trvala nepretržite počas vydržacej doby) by bolo nadbytočné.

42. Pokiaľ žalovaný poukazoval na postup žalobcu, ktorý nespochybnil výsledok ROEP, konajúci súd vyhodnotil, že táto námietka je nedôvodná s poukazom na nepremlčateľnosť vlastníckeho práva podľa ust. § 100 ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka.

43. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd rozhodne podľa ust. § 262 ods. 1 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozhodol, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu, je žalovaný. Zároveň si žalovaný uplatnil voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

45. Odvolateľ uviedol, že podľa jeho názoru dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov a zároveň vec nesprávne právne posúdil. Napadnutý rozsudok okresného súdu tak trpí závažnými vadami po skutkovej ako i právnej stránke, v dôsledku čoho sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Zároveň žalovaný namietal, že okresný súd sa v prejednávanej veci nedostatočne vysporiadal s možnosťou navrátenia spornej nehnuteľnosti právnej predchodkyňi žalovaného, pani I., v čase po jej vyvlastnení, a to uplatnením inštitútu revokácie. Rovnako konajúci súd nezdôvodnil, na základe akých dôkazov alebo tvrdení mal preukázať, že Československý štát, resp. Krajský národný výbor, boli vlastníckymi alebo oprávnenými držiteľmi nehnuteľnosti aj v čase účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a napokon súd nesprávne vyhodnotil i obsahovo nedostatočné listinné dôkazy doložené do konania Okresným úradom Žilina, odborom katastrálnym. Odvolateľ tiež namietal, že okresný súd sa nijako nevysporiadal s jeho námietkou o právnej pasivite žalobcu, ktorý ak bol názoru, že ROEP pre k.ú. U. bol vypracovaný chybné, mal dostatok času i právnych prostriedkov na to, aby zmenil jeho výsledky. Obdobne sa súd vôbec nezaoberal v danej situácii nelogickým postupom žalobcu, ktorý na nehnuteľnosti zriadil exekučné záložné právo vo veci vymáhania pohľadávky vzniknutej titulom nezaplatenia dane zo spornej nehnuteľnosti žalovaným. Žalovaný zhodne ako v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal na ust. § 21 ods. 1 zákona č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku, z ktorého vyplýva, že právne predpisy účinné v čase rozhodovania o vyvlastnení predmetných pozemkov, z ktorých neskôr vznikla sporná nehnuteľnosť, umožňovali vlastníkom, ktorým bolo odňaté vlastnícke právo vyvlastnením bez toho, aby vyvlastnené nehnuteľnosti slúžili na určitý verejnoprospešný zámer, získať svoje nehnuteľnosti späť do svojho vlastníctva. Podľa všetkého je pravdepodobné, že uvedený inštitút revokácie mohol byť využitý aj jeho právnou predchodkyňou - pani O. I.. Uvedené hypotézy odôvodňujú aj dôkazy predložené v tomto konaní, a to konkrétne rozhodnutie Odboru pre výstavbu rady Krajského národného výboru Žilina zo dňa 29.04.1958 (č.l. 63 súdneho spisu), z ktorého je zrejmé, že pani O. I. podala odvolanie proti rozhodnutiu o vyvlastnení svojich pozemkov a rovnako tak uznesenie Ľudového súdu v Žiline zo dňa 29.08.1959 na č.l. 69 spisu, ktorého predmetom bol opätovný prieskum vyvlastňovania sporných pozemkov pani I. vo veci výšky peňažnej náhrady za odňatie vlastníckeho práva. Z využitia dostupných opravných prostriedkov je zrejmé, že pani I. mala záujem zmeniť výsledok daného vyvlastňovacieho konania. Napokon o možnosti navrátenia do pôvodného stavu vlastníckych práv pani I. svedčí aj skutočnosť, že priamo na sporných nehnuteľnostiach sa nikdy nezačalo s nejakou výstavbou, na účely ktorých mohli byť dané pozemky vyvlastnené. Na objasnenie, či a v akom rozsahu došlo k revokácii vyvlastnenia sporných pozemkov, požiadal žalovaný konajúci súd o pripojenie listín z evidencie Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru, aby bolo zrejmé, z akých podkladov čerpal spracovateľ ROEP pre k.ú. U. v roku 2011 pri určení pani I. ako výlučnej vlastníčky parciel č. 428 a č. 429, z ktorých vznikla

neskôr sporná nehnuteľnosť. Podľa názoru žalovaného listiny predloženej Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom však neobsahovali nijaký údaj odôvodňujúci záver, že ROEP pre k.ú. U. bol vo vzťahu k parcelám č. 428 a č. 429, neskôr tvoriacim spornú nehnuteľnosť, vykonaný chybné. To vyplýva aj z vyjadrenia žalovaného zo dňa 15.08.2017, ktorý uviedol, že z predložených listinných dôkazov vyplýva, že s pani O. I. sa konalo v rámci spracovania ROEP k.ú. U. ako s účastníkom konania výslovne pri pôvodných parcelách č. KNE 428 a KNE 429, z ktorých neskôr vznikla sporná nehnuteľnosť. Práve to môže odôvodňovať záver, že po vyvlastnení uvedených pozemkov boli tieto neskôr pani I. vrátené, na základe čoho je pani I. vedená aj na súpise vlastníkov v rámci ROEP pre k.ú. U.. Odvolatelia spochybňovali i správnosť záveru okresného súdu, ktorý konštatoval, že predmetné listiny nijako nepreukazujú dôvodnosť predpokladu, že v danom prípade došlo k revokácii rozhodnutia o vyvlastnení sporných pozemkov. Ak by bol totiž tento záver súdu správny, nie je možné, aby spracovateľ ROEP pre k.ú. U. určil ako výlučnú vlastníčku obidvoch parciel č. 428 a 429, z ktorých vznikla sporná nehnuteľnosť, pani O. I.. Aj za situácie pripustenia hypotézy, že ROEP k.ú. U. bol v tejto časti vykonaný chybné, konajúci súd nijako nespresnil, na základe ktorej z listín predložených katastrálnym odborom Okresného úradu Žilina dospel k takémuto záveru. V prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že ROEP pre k.ú. U. bol vykonaný chybné, odvolateľ poukázal na to, že až do podania žaloby o určenie vlastníckeho práva v tomto spore bol žalobca v ochrane svojich domnelých vlastníckych práv k spornej nehnuteľnosti pasívny, a to napriek tomu, že ako mesto, svojim právnym postavením, disponuje personálnym, ako aj materiálnym zabezpečením na dostatočné sledovanie svojich práv a právom chránených záujmov, vlastnícke právo k svojmu majetku nevynímajúc. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na ust. § 7 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v platom znení, ktoré dáva možnosť dotknutým subjektom uplatniť svoje námietky voči návrhu registra obnovenej evidencie pozemkov. Žalobca však takúto možnosť nevyužil, a to napriek tomu, že predmetný návrh ROEP Žilina mu ako špecifickému účastníkovi daného konania - mestu - bol doručovaný priamo. Zároveň žalobca nevyužil ani možnosť podať opravný prostriedok voči rozhodnutiu Správy katastra Žilina č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011, ktorým bol schválený ROEP pre k.ú. U., pričom uvedené rozhodnutie bolo taktiež doručené žalobcovi (konkrétne Mestskému úradu v Žiline, odboru majetkovému a právnomu). V dôsledku toho rozhodnutie o schválení ROEP k.ú. U. nadobudlo právoplatnosť 09.12.2011. Súd prvej inštancie však napriek tomu tieto námietky žalovaného v odôvodnení svojho rozhodnutia označil za nedôvodné s poukazom na nepremlčateľnosť vlastníckeho práva žalobcu k spornej nehnuteľnosti. Podľa názoru odvolateľa v konaní nebolo vlastnícke právo žalobcu k spornej nehnuteľnosti preukázané ako pretrvávajúce aj v čase rozhodnom, t.j. v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, v spojení s posudzovaním dobromyseľnosti nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaným i jeho právnymi predchodcami. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na článok 20 ods. 1 Ústavy SR a tvrdil, že žalovaný, ako aj jeho právni predchodcovia nadobudli vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti v dobrej viere, s dôverou v určitý, druhou zmluvnou stranou prezentovaný, skutkový stav vlastníctva, ktorý bol navyše potvrdený údajne z verejnej, štátom vedenej evidencie, ktorou bol v každom z týchto prevodov aktuálny výpis z listu vlastníctva vedeného katastrom nehnuteľností a napokon pri prvom prevode aj rozhodnutie o schválení ROEP k.ú. U. zo dňa 09.11.2011 vydaným Správou katastra Žilina pod č. C740/2011. Aj za situácie, ak by bola v tomto konaní dostatočne preukázaná existencia vlastníckeho práva žalobcu k spornej nehnuteľnosti v rozhodnom čase, a teda v zmysle zásady *nemo plus iuris* aj následná nemožnosť previesť vlastnícke právo spornej nehnuteľnosti z pani O. I. prostredníctvom jeho právnych predchodcov až na samotného žalovaného, súd prvej inštancie sa mal nevyhnutne vysporiadať s kolíziou dvoch ústavných právom garantovaných hodnôt - princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (žalobcu) a princípom ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (žalovaného), ktorý stelesňuje nielen princípu dobrej viery, ale aj dôveru v akty štátu, orgánov verejnej moci a právnú istotu v demokratickom právnom štáte. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016. Obdobne odvolateľ poukázal aj na závery Ústavného súdu ČR v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 247/14 zo dňa 28.01.2016. Z označených rozhodnutí vyplýva, že nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníckym právom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu. Dobromyseľnému nadobúdateľovi teda treba poskytnúť ústavno-právnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený, hoci aj absolútne neplatným. Žalovaný opakovane zdôraznil, že pani O. I. ako pôvodný vlastníč sporných pozemkov, odvodzovala svoje vlastnícke právo k nim od rozhodnutia o schválení ROEP pre k.ú. U. zo dňa 09.11.2011. Subjekty, ktoré následne nadobudli vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti, (vrátane samotného žalovaného), odvodzovali svoje vlastnícke

právo nielen z uvedeného právoplatného rozhodnutia, ale aj z verejnej listiny - listu vlastníctva č. XXXX, vedeného Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom, ktoré žalobca až do podania žaloby na súd nijako nespochybňoval. Podľa názoru odvolateľa nie je preto legitímne očakávať, že žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia, sa pri uzatváraní zmluvy o prevode vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti budú detailne oboznamovať s listinami z obdobia rokov 1958 - 1959, prípadne neskoršími, (ktoré by mohli preukázať prípadnú spornosť vlastníctva scudziteľa, avšak o ktorých nemohli mať pri zachovaní dostatočnej odbornej starostlivosti vedomosť). To platí o to viac, že vlastnícke právo prevodcu bolo dostatočne preukázané aktuálnym výpisom z predmetného listu vlastníctva k spornej nehnuteľnosti a v prípade O. I. i právoplatným rozhodnutím o schválení ROEP pre k.ú. U.. Tejtó právnej otázke sa však konajúci súd vôbec nevenoval a nevysporiadal sa s ňou ani v odôvodnení svojho rozhodnutia, napriek tomu, že právny zástupca žalovaného na uvedené skutočnosti v priebehu prvoinštančného konania opakovane poukazoval. Namiesto toho v odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd zaoberal otázkou možného vydržania spornej nehnuteľnosti, ktorá však s prihliadnutím na požiadavku uplynutia obdobia 10 rokov dobromyseľnej držby neprichádzala do úvahy. Súd prvej inštancie mal pri právnom posúdení zvážiť aplikáciu vyššie citovaných záverov Ústavných súdov SR a ČR, ktoré sa v obdobných prípadoch priklonili na stranu dobromyseľného vlastníka nehnuteľnosti, pokiaľ tak neučinil, nesprávne vec posúdil po právnej stránke.

46. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré zároveň vyčíslil.

47. Uviedol, že podľa jeho názoru je rozhodnutie okresného súdu vecne správne a zároveň v konaní nedošlo k vadám, ktoré by opodstatňovali jeho zrušenie alebo zmenu odvolacím súdom. Žalobca zdôraznil, že otázkou možného využitia revokácie pani O. I. sa súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal, a to v bodoch 49. a 50. jeho odôvodnenia. V danej súvislosti konajúci súd správne a logicky i s prihliadnutím na vykonané dokazovanie vysvetlil svoju právnu úvahu a zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil, prečo dospel k záveru, že k uplatneniu revokácie v danom prípade nedošlo. Zároveň uviedol, že argumentácia žalovaného v tejto súvislosti je výlučne v rovine hypotetickej a nie je podložená žiadnymi inými relevantnými dôkazmi, ktoré by nespochybiteľne preukazovali, že v prípade pani O. I. došlo k revokácii. Ani žalobca nemôže preukázať skutočnosť, ktorá neexistuje. Nakoľko žalovaný v konaní nepredložil žiaden dôkaz o uskutočnení revokácie, v tejto súvislosti neuniesol dôkazné bremeno. Rovnako neobstojí ani to, že hypotézy žalovaného majú byť podporené rozhodnutím Odboru pre výstavbu rady Krajského národného výboru Žilina zo dňa 29.04.1958 a uznesením Ľudového súdu v Žiline zo dňa 29.08.1959. Uvedené rozhodnutia preukazujú len to, že pani I. napádala výšku peňažnej náhrady za vyvlastnené pozemky, nepreukazujú však, že by po ich vyvlastnení požiadala o navrátenie vlastníckeho práva k nim z dôvodu, že na vyvlastnených pozemkoch nezačala výstavba, (pre ktorý účel boli pozemky vyvlastnené). Z ust. § 21 ods. 1 zákona č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku účinného v tom čase jednoznačne vyplýva, že takéto konanie sa mohlo začať len na základe žiadosti vyvlastneného, resp. jeho právneho nástupcu, ktorý musel podať žiadosť v prekluzívnej lehote troch mesiacov od uplynutia dvojročnej lehoty. Žalovaný v tomto spore nepredložil prvoinštančnému súdu žiaden dôkaz o tom, že by pani I. v rozhodnom čase podala vyššie špecifikovanú žiadosť, resp. nepredložil žiadne rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by bolo vyvlastňovacie rozhodnutie zrušené celkom alebo sčasti. Napokon v konaní nebolo vôbec preukázané, že by vyvlastniteľovi bola od pani I. vrátená peňažná náhrada, ktorú menovaná preukázateľne obdržala za vyvlastnené pozemky v zmysle § 21 ods. 2 a 3 zákona č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku. Rovnako neobstojí ani argumentácia žalovaného, že dôvodnosť predpokladu, že v danom prípade došlo k revokácii, majú preukazovať listiny predložené Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom k registru obnovenej evidencie pozemkov. S takýmito tvrdeniami žalobca nemôže súhlasiť. Ak by v danom prípade došlo k revokácii, t.j. k navráteniu vlastníckeho práva pani I. po vyvlastnení, bola by taká informácia a k tomu príslušné dokumenty, (prípadne žiadosť pani I. alebo rozhodnutia o zrušení vyvlastňovacieho rozhodnutia), súčasťou spisu v rámci ROEP. Fakt, že v dokumentácii okresného úradu k ROEP sa pri pani O. I. spomínajú výlučne informácie o zápise v pozemnoknižných vložkách č. 2832 a č. 590 s titulom nadobudnutia č. 6224/1937 a č. 3507/1937 (t.j. ešte pôvodné nadobúdacie tituly - kúpno-predajné zmluvy z roku 1937), svedčí len o tom, že okresný úrad v danom prípade postupoval chybné, keď vykonal zápis pani O. I. ako vlastníčky, keďže predmetné nehnuteľnosti boli riadne vyvlastnené. Tomuto záveru nasvedčuje aj samotný zápis v uvedených pozemnoknižných vložkách. Okresný súd v tejto súvislosti v bode 46. napadnutého rozhodnutia dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil, ako sa

vysporiadal s otázkou chybného zápisu v rámci ROEP, keď na základe listín predložených Okresným úradom v Žiline, odborom katastrálnym skonštatoval, že označený správny orgán neprihliadol v rámci ROEP na zápisy v pozemnoknižných vložkách č. 590 a č. 2832, v ktorých sa uvádza pokračovanie vyvlastňovacieho konania pre odbor MH rady MsNV v Žiline. Je evidentné, že Okresný úrad v Žiline, odbor katastrálny žiadne iné listiny k dispozícii nemal, a teda nedisponoval takými dôkazmi, ktoré by preukazovali navrátenie vlastníckeho práva pani O. I.. V tomto smere je teda argumentácia žalovaného účelová a ničím nepodložená.

46. Rovnako neobstojí ani argumentácia žalovaného o tom, že žalobca bol v ochrane svojich práv pasívny, keďže neuplatnil svoje námietky voči návrhu ROEP, resp. nepodal opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktorým bol ROEP schválený. Súd prvej inštancie správne v bode 56. napadnutého rozhodnutia poukázal na nepremlčateľnosť vlastníckeho práva podľa ust. § 100 ods. 2 vety prvej Občianskeho zákonníka, na ktorú sa odvolával i žalobca v priebehu súdneho konania. Zároveň nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že žalobca je pasívny alebo nedbalý vlastník len preto, že v osobitnom konaní o ROEP nevyužil možnosť obrany prostriedkami, ktoré mu osobitné právne predpisy umožňovali. Netreba totiž opomínať fakt, že žalobca je jedným z najväčších miest na Slovensku, vlastníaci obsiahly majetkový substrát. Pokiaľ ide o nehnuteľnosti, ktoré sú rozdrobené vo všetkých kútoch mesta, je pochopiteľné, že aj napriek jeho administratívne a personálnemu aparátu sa môže stať, že obec nedokáže reagovať tak flexibilne ako súkromná osoba, najmä, ak zohľadníme skutočnosť, že historicky nebolo jeho vlastnícke právo riadne zaevidované. Žalobca však konal ihneď po tom, ako mu boli známe skutočnosti odôvodňujúce, že je vlastníkom sporného pozemku, ktoré mu umožňuje Ústava SR i všeobecne záväzné právne predpisy a podal žalobu o určenie vlastníckeho práva v prejednávanej veci. Aj s touto námietkou žalovaného sa konajúci súd vysporiadal vo svojom rozsudku, hoci len stručne, no výstižne v bode 56. jeho odôvodnenia. Zároveň žalobca akcentoval, že súd nemá povinnosť reagovať na každú jednu námietku a skutkové či právne tvrdenia strany sporu rozsiahlym odôvodnením. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného v súvislosti s jeho dobromyseľnosťou, žalobca má za to, že táto nebola v prejednávanej veci preukázaná. Už v priebehu konania žalobca poukázal na účelový postup žalovaného, resp. jeho právnych predchodcov, ktorí odkúpili od pani O. I. spornú nehnuteľnosť za nápadne nevýhodných podmienok, a to za kúpnu cenu 250,00 Eur. Vzhľadom na veľkosť výmery pozemku, ako aj jeho umiestnenie v centre Mesta Žilina, navyše v bezprostrednej blízkosti v tom čase novopostaveného nákupného centra Aupark, sa táto kúpna cena javí ako zjavne neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Uvedená skutočnosť však môže naznačovať, že kupujúci mohol špekulatívne odkúpiť predmetné pozemky za takú nízku cenu z dôvodu, že si mohol byť vedomý spornosti vo vlastníckych vzťahoch k nej. Uvedený záver umocňuje aj tá okolnosť, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy došlo v krátkom čase po vykonaní ROEP. Neobstojí ani argument žalovaného, že výška kúpnej ceny mohla byť takto určená z dôvodu širšieho vyrovnania vzťahov zmluvných strán. Žalovaný toto svoje tvrdenie totiž nepodporil žiadnym relevantným dôkazom. Navyše žalobca upriamil pozornosť aj na to, že už v čase odkúpenia pozemku spoločnosťou JO-BI, s.r.o. v roku 2012 bolo zrejmé, že sporný pozemok slúži ako prístupová komunikácia do obchodného centra Aupark. Aj v minulosti bol predmetný pozemok využívaný ako prístupová cesta, resp. verejná plocha na prístup k stavbe Domu odborov, ktorý sa nachádza v bezprostrednej blízkosti pozemku. Je teda prinajmenšom podozrivé, prečo spoločnosť JO-BI, s.r.o. mala záujem o kúpu spornej nehnuteľnosti v čase, keď tam už bola prístupová komunikácia postavená a preto kupujúci tento pozemok nemohol nijako plnohodnotne využiť. Z tohto pohľadu sa javí ako podozrivé a špekulatívne tiež nadobudnutie sporného pozemku aj ďalšími osobami - pani K. J. a následne i žalovaným. V zmysle článku 20 ods. 1 Ústavy SR platí, že majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Za situácie, že predávajúci ako nevlastník veci prevedie vlastnícke právo na kupujúceho, jedná sa o neplatný právny úkon. Ak v čase prevodu predávajúci nie je vlastníkom veci, nemôže na iného previesť viac práv ako sám má. Ak sa aj jedná o prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a bol povolený vklad do katastra na základe absolútne neplatného právneho úkonu, je daný len modus, t.j. spôsob nadobudnutia - vkladom do katastra, ale jasne chýba titul, čiže platne uzavretá zmluva - právny dôvod nadobudnutia. Nemôže sa tak uplatniť námietka nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrej viere. Rovnako tak nie je možné za uvedeného stavu uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 50/2010-11 zo dňa 10.02.2010). Z nepráva nemôže vzniknúť právo. Nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 15.03.2016, na ktorý pri svojej obrane odkazuje žalovaný, je podľa názoru žalobcu v prejednávanej veci nepoužiteľný. Žalobca pritom nepopiera, že ústavný súd v označenom náleze dospel k záveru, že pri kolízii ochrany vlastníckeho práva a ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa je možné preklenúť zaužívanú zásadu nemo plus iuris. V zmysle

označeného nálezu tak však nemožno urobiť automaticky, bez prihliadnutia na konkrétne skutkové okolnosti veci. Malo by teda ísť o výnimočný spôsob usporiadania vlastníckych vzťahov, keď s prihliadnutím na všetky okolnosti je zrejmé, že existovala dobrá viera a jej ochrana sa zakladá na výnimočných okolnostiach veci. Z individuálnych okolností zistených v prejednávanej veci však možno dospieť k jednoznačnému názoru, že žalovaný, a ani jeho právni predchodcovia nemohli byť pri nadobúdaní vlastníckeho práva k predmetnému pozemku dobromyseľní, a preto žalovaný nemôže v tomto súdnom spore požívať právnu ochranu. Prvoinštančný súd preto nepochybil, ak sa pri svojom rozhodovaní v tejto veci neaplikoval nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 15.03.2016 podľa predstáv žalovaného, naopak rozhodol v súlade s ním, hoci uprednostnil aplikáciu zásady nemo plus iuris a žalobe vyhovel. Aj za situácie, že by bol žalovaný dobromyseľný, v danom prípade sa nejedná o také výnimočné okolnosti, aby sa v tejto veci prelomila zásada nemo plus iuris. O takom prípade by sa dalo hovoriť napr. ak by nadobúdateľ vlastníckeho práva nehnuteľnosť dlhé roky užíval, zrekonštruoval ju a v dobrej viere na ňu vynaložil nemalé náklady. V prejednávanej veci sa však o taký prípad nejedná. Žalovaný a jeho právni predchodcovia vlastnili spornú nehnuteľnosť len krátky čas, pričom na nej nepreinvestovali žiadne finančné prostriedky. Navyše zo všetkých okolností uvedených žalobcom v odvolacom konaní možno predpokladať, že jednotlivé prevody na právnych predchodcov žalovaného, ako aj samotného žalovaného mohli byť špekulatívne a účelové. Bolo by neprímerane tvrdé, ak by sa priorizovala ochrana žalovaného ako nadobúdateľa na margo ochrany vlastníckeho práva žalobcu, ktorý nehnuteľnosť užíval a dodnes dlhodobo užíva ako verejnú plochu, ktorá slúži potrebám jeho obyvateľov. V prejednávanej veci teda nejde o taký výnimočný prípad, ktorý by odôvodňoval zvýšenú ochranu žalovaného v zmysle označeného nálezu ústavného súdu. Práve naopak, významnejšiu ochranu by mal, vzhľadom na charakter nehnuteľnosti, jej dlhodobé užívanie a verejný záujem, požívať práve žalobca.

48. Žalovaný vo svojej odvolacej replike v celom rozsahu zotrval na argumentácii prezentovanej v jeho opravnom prostriedku.

49. Zároveň akcentoval, že žalobca nijakým spôsobom svojimi tvrdeniami a dôkazmi predloženými v prvoinštančnom konaní nepreukázal, že by žalovaný alebo jeho právni predchodcovia neboli, resp. nie sú vo vlastníctve spornej nehnuteľnosti dobromyseľní, a ani skutočnosť, že vlastnícke právo nenadobudli v dobrej viere. Žalovaný svoju dobromyseľnosť opiera o dôveru v obsah verejných listín, najmä evidenciu listov vlastníctva v katastri nehnuteľností a tiež iné skutočnosti, napr. rozhodnutie o schválení ROEP k.ú. U. a s nimi súvisiacu dokumentáciu. Jediným argumentom žalobcu v neprospech dobromyseľnosti žalovaného je nadobudnutie spornej nehnuteľnosti právnymi predchodcami žalovaného za údajne nápadne nevýhodných podmienok, a to za kúpnu cenu 250,00 Eur. K tomuto konštatovaniu žalobcu sa dostatočne i jasne vyjadril i prvoinštančný súd v bode 51. odôvodnenia svojho rozhodnutia, kde uviedol, že uvedené tvrdenie žalobcu v konaní preukázané nebolo, pričom z výšky kúpnej ceny 250,00 Eur nie je zrejماً účelovosť a mohlo sa jednať o širšie vyrovnávanie vzťahov zmluvných strán, ktorého súčasťou bola aj táto kúpna cena. Prvoinštančný súd tak v podstate vyvrátil základný argument žalobcu, o ktorý opieral žalobca svoje tvrdenia o tom, že žalovaný, a ani jeho právni predchodcovia neboli v nadobúdaní vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti dobromyseľní. Neobstojí ani argumentácia žalobcu, ktorý na podporu popretia dobromyseľnosti žalovaného uvádza skutočnosť, že žalovaný neinvestoval do spornej nehnuteľnosti žiadne finančné prostriedky. Keďže ide o plochu, na ktorej sa nachádza príjazdová komunikácia k nákupnému centru, nemožno od žalovaného na vyvrátenie akýchkoľvek pochybností o dobromyseľnosti jeho vlastníckeho práva rozumne požadovať, aby vynakladal do nehnuteľnosti akékoľvek finančné prostriedky, ako by boli napr. investície do predmetného cestného telesa. Žalovaný nadobúdala nehnuteľnosť v dobrej viere, okrem iného, aj ako využitie príležitosti na realizáciu svojho podnikateľského zámeru vo výhodnej lokalite centra mesta, ktorého realizáciu prerušil najmä vzhľadom na právnu neistotu, vyvolanú podaním žaloby na určenie vlastníckeho práva k danej nehnuteľnosti žalobcom v roku 2014. Za popísanej situácie je zrejماً, že žalobca nijakým relevantným spôsobom nespochybnil dobromyseľnosť žalovaného pri nadobúdaní vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, a preto mu v súlade s nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015 prináleží ochrana práva dobromyseľného vlastníka na úkor vlastníka nedbalého - žalobcu.

50. Žalobca vo svojej odvolacej replike opätovne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

51. Poukázal na svoje vyjadrenia prezentované doposiaľ v prvoinštančnom i odvolacom konaní. Zdôraznil, že spôsob, akým žalovaný aplikuje závery ústavného súdu SR prezentované v jeho náleze

sp.zn. I. ÚS 549/2015, nie je správny a je prejavom značného argumentačného sofizmu. Označené rozhodnutie ústavného súdu nemožno v danej veci použiť s tým výsledkom, ako to robí žalovaný, a to z dôvodu podstatnej dištinkcie v skutkovej, ale i právnej rovine. Žalovaný interpretuje označené rozhodnutie selektívne a neprihliada na tie jeho časti, ako aj inú judikatúru, ktorá sa jeho argumentom prieči. Právny názor o ochrane dobromyseľného nadobúdateľa proti nedbalému vlastníkovi vyslovil ústavný súd v právnej veci I. ÚS 549/2015 predovšetkým s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti označenej veci. Dobromyseľný nadobúdateľ sa ocitol v situácii, kedy nadobudol vlastnícke právo, a to malo byť s pochybením z dôvodu nezrovnalosti pri privatizácii štátneho majetku. Ústavný súd v rámci teórie vyvažovania práv dospel k záveru, že za daných podmienok by bolo ústavne neudržateľné, aby takýto dobromyseľný nadobúdateľ, ktorý navyše nebol subjektom nadobúdajúcim majetok priamo od štátu, ale až s odstupom niekoľkých rokov od tretej osoby, o svoje vlastníctvo prišiel. Vyvažovanie práv za danej situácie a kladenie dôrazu na skutkové okolnosti prejednávanej veci nie je len výsledkom dôslednej aplikácie všeobecne uznávaných právnych princípov a záverov právnej vedy, ale vyplýva aj z konštantnej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (napr. stanovisko Najvyššieho súdu SR V 5/1989, z ktorého vyplýva, „Či držiteľ veci je dobromyseľný, treba vždy hodnotiť objektívne. Nestačí jeho subjektívne presvedčenie, že mu vec patrí. Rozhodujúce pritom je, či držiteľ za normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu rozumne požadovať od každého subjektu, mal, resp. mohol mať, alebo nemal, prípadne nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec patrí.“).

Prihliadnuc na konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci sa preto nemožno stotožniť s argumentáciou žalovaného, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti nadobudol v dobrej viere. Nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu, je dlhodobo využívaná ako verejné priestranstvo, niekoľko rokov dokonca ako verejná komunikácia. Túto skutočnosť potvrdzuje opakovane i sám žalovaný, a to priamo vo svojom poslednom vyjadrení. Niet teda pochyb o tom, že žalovaný veľmi dobre poznal charakter a druh nehnuteľnosti, ako aj jej využitie. Úvahy o tom, že žalovaný mienil túto nehnuteľnosť kupovať na účely svojich podnikateľských aktivít, sú preto prinajmenšom nepresvedčivé a skôr sa javí, že žalovaný túto nehnuteľnosť kúpil pravdepodobne so zámerom využiť chybu pri zápise vlastníctva, ktorá nastala v rámci katastrálnych správnych konaní. Tvrdenia žalovaného o dobrej viere vyznievajú o to menej presvedčivo, že nehnuteľnosť vo svojich vyjadreniach označuje ako „vo výhodnej lokalite v centre mesta“, pritom túto nehnuteľnosť kúpil za kúpnu cenu 250,00 Eur. Tá by obvykle nezodpovedala ani cene za niekoľko metrov štvorcových v podobných lokalitách. Vzhľadom na všetky okolnosti v prejednávanej veci sa teda skôr javí, že žalovaný nenadobudol vlastnícke právo v dobrej viere. Tieto okolnosti pritom nie sú bez právneho významu. Ako vyplýva z vyššie citovaného rozhodnutia, ale i samotného rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015, dobromyseľnosť nadobúdateľa je nutné posudzovať s prihliadnutím na všetky okolnosti veci. Žalobca preto zastáva názor, že priemerný, obvykle obozretný nadobúdateľ, by si pri pozemku, ktorý dlhodobo slúži na verejné účely a na ktorom bola v minulosti realizovaná rozsiahla výstavba, preveril históriu vlastníctva. Vyvlastnenie podobných nehnuteľností v podobných lokalitách nebolo v minulosti ničím výnimočným. O to viac sa obvykle obozretný nadobúdateľ mohol a mal zaoberať otázkou vlastníctva, ak ako titul nadobudnutia jeho právneho predchodcu, resp. niektorého z radu právnych predchodcov, bolo rozhodnutie vydané v rámci ROEP - teda nie súdne rozhodnutie, ani rozhodnutie vydané v rámci uplatnenia reštitučných nárokov. Spôsob, akým žalovaný s odkazom na dobromyseľnosť bráni ním tvrdené vlastníctvo, je po zohľadnení skutkového stavu veci, v rozpore s dobrými mravmi a takto tvrdenému právu by nemala byť poskytnutá ochrana, a to najmä za stavu, keď ide o verejne užívanú nehnuteľnosť, ktorá bola v minulosti právoplatne vyvlastnená a ktorá aj naďalej má slúžiť pre potreby verejnosti a dopravnej obsluhy. Ujma, ktorá by vznikla na strane mesta a potrebách verejnosti, by bola nepomerne zásadnejšia, ako ujma, ktorú by eventuálne mohol utrpieť žalovaný, keďže predmet sporu zakúpil za 250,00 Eur. Navyše, Mesto Žilina nemôže mať v prejednávanej veci postavenie tzv. nedbalého vlastníka. Žalobca už v prvoinštančnom konaní zdôraznil, že mesto spravuje a vlastní rozsiahly majetok a nie je v jeho objektívnych možnostiach sledovať nepretržite každú vec vo svojom vlastníctve. Mesto konalo riadne a včas, keďže sa v lehote primeranej okolnostiam domáha ochrany svojho vlastníctva. Na mesto v tomto smere nemožno klásť rovnaké požiadavky, ako na vlastníka, ktorého majetkom je len úzky súbor niekoľkých vecí. Ak by sa aj odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu, vo vzťahu k dobromyseľnosti a poskytnutiu ochrany žalovanému, žalobca poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/144/2010 a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 50/2010. Uvedené závery neboli doposiaľ modifikované, a to ani rozhodnutím I. ÚS 549/2015. Vyplýva z nich, že kto nadobudol od nevlastníka, môže sa domáhať len tých práv a nárokov, ktoré zákon oprávnenej držbe priznáva. Ide o nároky vyplývajúce z § 129 a nasl. Občianskeho zákonníka, vrátane možnosti nehnuteľnosť vydržať. Prvoinštančný súd sa s týmito otázkami správne vysporiadal a správne v súlade s

právnym poriadkom skonštatoval, že žalovaný a ani jeho právni predchodcovia nemohli vlastnícke právo nadobudnúť vydržaním, pretože nemôžu svoju dobromyseľnosť odvodzovať od O. I., keďže tá vedela, že jej nehnuteľnosť bola vyvlastnená.

52. Na toto podanie žalobcu žalovaný nereagoval. Ďalšie podania strán sporu neboli v prejednávanej veci v rámci odvolacieho konania produkované.

53. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP vo veci samej (veta prvá výroku), ako aj v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania (veta druhá výroku) ako vecne správny potvrdil.

54. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a (až na výnimku uvedenú ďalej) sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

55. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Dôvody, na základe ktorých sa rozhodnutie odvolaním napáda, môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať, toto právo však môže využiť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 365 ods. 3 CSP). Prípadná ďalšia argumentácia uvedená v ďalších vyjadreniach strán sporu v priebehu odvolacieho konania nie je už pre rozhodovanie odvolacieho súdu relevantná. Uplynutím lehoty na odvolanie totiž zaniká možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania. Zároveň bol odvolací súd v zmysle ust. § 379 CSP viazaný i rozsahom podaného odvolania. Jeho odvolací prieskum bol preto striktno vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v podanom opravnom prostriedku žalovaného podaného na pošte Považská Bystrica 1 dňa 02.02.2018, ktoré došlo na Okresný súd Žilina dňa 05.02.2018.

56. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

57. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu vyhovel, pričom so svojím záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie veľmi podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu

je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

58. V prejednávanej veci sa žalobca domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a to pozemku KNC parc. č. 6690/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 873 m² vedeného Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom na LV č. XXXX. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu správneho orgánu v roku 2011 (rozhodnutia Okresného úradu Žilina, odboru katastrálneho o ROEP v k.ú. U.) a na to nadväzujúce opakované prevody na tretie osoby bolo žalobcovi odňaté jeho vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti.

59. Primárne odvolací súd konštatuje, že správnym je záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle ust. § 137 písm. c/ CSP, pričom poukazuje na dôvody napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa stotožňuje.

60. Žalobca sa v súdnej veci domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých ako vlastníč je v katastri nehnuteľností zapísaný aktuálne žalovaný. Sporná nehnuteľnosť bola roky vlastníctvom žalovaného a slúžila potrebám občanov Mesta Žilina. Zároveň z povinností žalobcu definovaných v ust. § 7 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, vyplýva, že orgány obce a organizácie povinné majetok obce zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať, pričom sú najmä povinné majetok udržiavať a užívať, chrániť majetok pred poškodením, zničením, stratou alebo zneužitím, ako i používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi. Ak sa teda obec domáha, aby bola zapísaná ako vlastníč spornej nehnuteľnosti, na príslušný list vlastníctva má jednoznačne naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Zmenu tohto zápisu môže žalobca dosiahnuť jedine pozitívnym určovacím výrokom súdu v tomto konaní.

61. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, skutkový stav podrobne popísaný v bodoch 3. až 18. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Je z neho nesporné, že pozemok, ktorý je predmetom sporu, predstavuje časť pôvodných pozemkov, nachádzajúcich sa v k.ú. U., a to parc.č. 428 - záhrada o výmere 6 árov a 26 m², zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. 590 a parc. č. 429 - záhrada o výmere 6 árov a 82 m², zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. 2832, vlastnícke právo ku ktorým parcelám bolo do pozemkovej knihy zapísané v prospech O. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom: D. XX, U., v podiele 1/1 na základe kúpnych zmlúv zo dňa 09.04.1937 a dňa 30.06.1937. Rozhodnutím o vyvlastnení č. Výst-734/57-192 zo dňa 26.09.1957 v spojení s rozhodnutím sp.zn. Výst-1589/58-192 zo dňa 31.03.1959 rozhodol odbor pre výstavbu Rady Mestského národného výboru v Žiline o vyvlastnení niektorých nehnuteľností v k.ú. U. na účely výstavby sídliska Žilina - Hliny, časť 1., v rámci hospodárskeho plánu na rok 1957 - 1959. Rozhodnutím o vyvlastnení boli o.i. v celom rozsahu vyvlastnené aj parcely č. 428 a 429, patriace O. I. Vyvlastniteľom a nadobúdateľom vyvlastnených parcel sa stal Československý štát v priamej správe generálneho investora komplexnej bytovej výstavby rady KNV Žilina. Na základe rozhodnutia o náhrade, odboru pre výstavbu rady Mestského národného výboru v Žiline č. Výst-734/57-II-192, zo dňa 21.10.1957 bola O. I. určená náhrada za vyvlastnené pozemky vo výške 10.699,- Kčs, ktorá bola prevedená na jej účet v zmysle vyúčtovania Mestskej sporiteľne v Žiline zo dňa 06.08.1958. Z rozhodnutia rady Mestského národného výboru v Žiline, odboru výstavby a vodného hospodárstva sp.zn.: Výst-1589/58-192 zo dňa 31.03.1959 súd zistil, že rozhodnutie o vyvlastnení zo dňa 26.09.1957 č. Výst-734/1957-1952 bolo doplnené v tom smere, že vyvlastniteľom je Československý štát v priamej správe Gen. investora kompl. byt. výstavby KNV Žilina a RCH Slovenská odborová rada, Bratislava namiesto uvedeného odboru MH rady MsNV v Žiline. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, obsahom odvolania/-í, ktoré proti uvedeným rozhodnutiam podala aj vdova O. I., bola len žiadosť o zvýšenie náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti. O odvolaniach zo dňa 20.06.1957, zo dňa 08.10.1957, zo dňa 14.10.1957 a zo dňa 17.11.1957 proti vyvlastňovaciemu rozhodnutiu MsNV sp.zn.: Výst-734/57-192 zo dňa 26.09.1957, ako aj proti rozhodnutiu o náhrade č. Výst-734/57-II.-192 zo dňa 21.10.1957, bolo rozhodnuté tak, že odvolania boli zamietnuté a napadnuté rozhodnutia MsNV boli potvrdené ako zodpovedajúce reálnej hodnote vyvlastnených investícií a predpisom o náhrade. Na strane 10 rozhodnutia zo dňa 29.04.1958 je uvedené, že toto rozhodnutie je v poradi inštančnom konečné, proti

nemu sa ďalšie odvolanie nepripúšťa. Podľa ods. 6 §-u 20 zák.č.280/49 Zb. môžu stránky nespokojné s určením výšky náhrady podať do 30 dní od doručenia návrh na Ľudový súd v Žiline na preskúmanie podľa zásad nesporného konania. Podaný návrh nemá odkladný účinok na právoplatnosť tohto rozhodnutia. Uznesením sp.zn. Nc 111/59-3 zo dňa 29.08.1959 Ľudový súd v Žiline rozhodol o odmietnutí žiadosti navrhovateľky vdovy O. I., obyvateľky v U., D. ulica XX proti odporcovi Československému štátu v priamej správe Odboru MH rady MsNV v Žiline o ustanovení zvýšenej náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti s poukazom na ust. § 57 zákona č. 142/1950 Zb.

62. Zároveň je nutné zdôrazniť, že tvrdenia žalovaného o tom, že v danom prípade O. I. nadobudla nehnuteľnosti po ich vyvlastnení späť iným neznámym spôsobom, alebo tzv. revokáciou, (t.j. postupom podľa § 3 zákona č. 93/1950 Zb., alebo podľa ust. § 21 ods. 1 až 3 zákona č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku účinného do 23.09.1976), či jeho tvrdenie, že O. I. nemusela o tieto pozemky definitívne prísť, zostali len v rovine ničím nepodložených tvrdení. V tomto smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno v spore. Naopak okresný súd sa dostatočne s touto obranou žalobcu vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 50. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z dôkazov produkovaných procesnými stranami v konaní je nesporné, že O. I. boli sporné nehnuteľnosti riadne vyvlastnené, bola jej za ne vyplatená vyvlastňovacia náhrada. O. I. podala opravný prostriedok len proti výške vyvlastňovacej náhrady, o ktorej bolo tiež právoplatne rozhodnuté, tak ako to konštatoval okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (pozri jeho body 40. až 44.).

63. Vlastnícke právo štátu k parcelám č. 428 a 429 tak prešlo na Mesto Žilina ex lege, t.zn. v súlade s § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí.

64. Na základe rozhodnutia Správy katastra č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011 bol schválený register obnovenej evidencie pozemkov v k.ú. U. (ROEP), a na to nadväzujúcim záznamom č. Z9512/2011 (položka výkazu zmien č. 5822/11) bola O. I. zapísaná v podiele 1/1 ako vlastníka pozemkov v k.ú. U. KNE parc.č. 428 záhrady o výmere 389 m² a KNE parc. č. 429 záhrady o výmere 484 m². Z listu vlastníctva č. XXXX vyplýva, že parcely KNE č. 428 a č. 429 sú časti pôvodných parciel č. 428 a č. 429 vedených v pozemnoknižných vložkách č. 590 a č. 2832. Možno teda uzavrieť, že napriek tomu, že v čase vydania rozhodnutia ROEP patrilo vlastnícke právo k parc.č. KNE č. 428 a č. 429 Mestu Žilina na základe rozhodnutia o vyvlastnení zo dňa 26.09.1957 v spojení so zákonom o majetku obcí, bolo do katastra nehnuteľností bez akéhokoľvek relevantného právneho dôvodu a v rozpore s právnym poriadkom i obsahom administratívneho spisu chybné zapísané vlastnícke právo v prospech O. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. D. XXXX/XX., U.. Zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo rozhodnutie Správy katastra č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011, bolo totiž v rozpore s obsahom listín, ktoré boli označeným správnym orgánom predložené konajúcejmu súdu zo spisu týkajúceho sa konania o ROEP.

65. Po vydaní rozhodnutia ROEP došlo k viacerým následným prevodom pôvodných parciel KNE č. 428 a č. 429, resp. z nich vytvorených nehnuteľností:

I. Na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 16.05.2012 medzi O. I., rod. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. D. XXXX/XX, XXX XX U. a spoločnosťou JO-BI, s.r.o. so sídlom Gorkého 3, 811 01 Bratislava, IČO: 44680783 ktorej vklad bol povolený pod č. V 5190/12 dňa 27.08.2012. V nadväznosti na tento prevod boli geometrickým plánom č. 54-215/2012 zo dňa 24.07.2012, vyhotoveným spoločnosťou Geodézia Žilina, a.s., vytvorené nasledovné pozemky: KNC parc.č. 6690/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 755 m²; KNC parc. č. 6693/9 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 118 m², z čoho vyplýva, že KNE parcely č. 428 a č. 429 zanikli.

II. Na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 06.02.2013 medzi spoločnosťou JO-BI, s.r.o. so sídlom Gorkého 3, 811 01 Bratislava, IČO: 44680783 a K. J., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX T. XXX, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1277/13 dňa 14.03.2013, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva pozemkov parc. č. KNC č. 6690/4 a č. 6693/9. V nadväznosti na tento prevod boli geometrickým plánom č. 14-215/2013 zo dňa 01.03.2013, vyhotoveným spoločnosťou Geodézia Žilina, a.s. pozemky KNC parc.č. 6690/4 a KNC č. 6693/9 spojené a bol vytvorený jediný pozemok KNC parc. č. 6690/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 873 m². Z toho vyplýva, že KNC parc. č. 6693/9 zanikla.

III. Na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 18.04.2013 medzi K. J., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX T. XXX a spoločnosťou KUBO OIL, s.r.o., so sídlom Sv. Martina 84/15, 013 06 Terchová, IČO:

46 609 156 (t.j. žalovaným), ktorej vklad bol povolený pod č. V 3084/13 dňa 29.05.2013, predmetom ktorej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k pozemku KNC č. 6690/4.

66. Žalobca svoj nárok uplatnený žalobou odôvodňoval tým, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti je nepremlčateľné a tiež zásadou, že nikto nemôže previesť viac práv, než má sám, v dôsledku toho považoval všetky prevody vlastníckeho práva nasledujúce po nesprávnom rozhodnutí správneho orgánu v rámci ROEP za neplatné.

67. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že vzhľadom na to, že O. I. nebola nositeľom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - pozemkom parc. č. KNE 428 a 429, v súlade so zásadou „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ (nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má), bola kúpna zmluva medzi ňou a spoločnosťou JO-BI, s.r.o. neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka a táto neplatnosť postihuje i všetky následné prevody, v dôsledku čoho žiadne osoby (kupujúci z predmetných kúpno-predajných zmlúv) nemohli nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Vlastnícke právo sporných nehnuteľností preto zostalo žalobcovi zachované i s poukazom na jeho nepremlčateľnosť (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

68. Na podporu svojej argumentácie odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 50/2010, ktorý uviedol, že ak je prvotná kúpna zmluva absolútne neplatná, nestal sa prvý kupujúci nikdy vlastníkom nehnuteľnosti a v prípade jej ďalšieho prevodu nesvedčí v prospech ďalších nadobúdateľov vlastnícke právo, ktoré by malo byť odvodené od vlastníckeho práva prvého kupujúceho. Poznamenal, že obdobným spôsobom rozhodoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo/107/2011 zo dňa 30. mája 2012. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje aj na zásadu rímskeho práva (nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet), v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo a zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol platne previesť. Vo všeobecnosti sa za vlastníka považuje osoba, ktorej svedčí nadobúdacie konanie (modus) a právny titul (titulus), napr. zmluva. Pokiaľ „titulus“ preukazuje právo inej osoby než „modus“, je potrebné určiť, kto je vlastníkom. V prípade neplatného právneho úkonu o prevode nehnuteľností prevedených na iných nadobúdateľov svedčí v prospech týchto osôb „modus“, chýba im však „titulus“. Dobrá viera týchto nadobúdateľov je významná len potiaľ, že im možno priznať práva a povinnosti oprávneného držiteľa. Iné právne následky dobrej viere súčasný právny poriadok nepriznáva. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi, nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Vlastnícke právo dobromyseľného kupujúceho ako tretieho subjektu zostáva zachované vtedy, ak titul nadobudnutia vlastníckeho práva predávajúceho k nehnuteľnosti vznikol na základe platne uzavretej kúpnej zmluvy s pôvodným vlastníkom.

69. Ako už bolo konštatované vyššie, odvolací súd sa plne stotožňuje so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, ktorý mal z vykonaného dokazovania nesporne preukázané, že rozhodnutie Správy katastra Žilina č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011 o ROEP k.ú. U., ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09.12.2011, je nesprávne. Správnym je tiež záver okresného súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade správny orgán nemal žiadne podklady na to, ktoré by ho odôvodňovali k zápisu O. I., nar. XX.XX.XXXX, na list vlastníctva týkajúci sa sporných nehnuteľností. Ak teda O. I. dva mesiace po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia Správy katastra Žilina č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011 o ROEP k.ú. U., t.j. dňa 28.02.2012, previedla sporné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou za kúpnu cenu 250,00 Eur na obchodnú spoločnosť JO-BI, s.r.o. Bratislava, je zrejmé, že nebola v tom čase vlastníčkou predmetných nehnuteľností, a teda previedla na nadobúdateľa (kupujúceho) viac práv, než mala. Nadväzne rovnaká argumentácia platí i vo vzťahu ku kúpnej zmluve uzavretej o pár mesiacov na to dňa 14.03.2013 medzi spoločnosťou JO-BI, s.r.o. Bratislava ako predávajúcim a kupujúcou K. J. a nadväzne na to i na kúpnu zmluvu uzavretú dňa 09.05.2013 medzi K. J. a obchodnou spoločnosťou KUBO OIL, s.r.o. Terchová.

70. Žalovaný svoju obranu v spore i prevažnú časť odvolacej argumentácie založil na tvrdení, že je dobromyseľným nadobúdateľom vlastníckeho práva od nevlastníka. V danej súvislosti poukazoval najmä na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016 s akcentom na to, že vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Zároveň žalovaný uviedol, že aj za situácie, že

ROEP pre k.ú. U. bol vykonaný chybné a O. I. by nebola vlastníčkou sporných nehnuteľností, až do podania žaloby o určenie vlastníckeho práva v tomto spore bol žalobca v ochrane svojich domnelých vlastníckych práv k spornej nehnuteľnosti pasívny. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na ust. § 7 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v platom znení, ktoré dáva možnosť dotknutým subjektom uplatniť svoje námietky voči návrhu registra obnovenej evidencie pozemkov, ktorú žalobca nevyužil, a to napriek tomu, že predmetný návrh ROEP Žilina mu ako špecifickému účastníkovi daného konania - mestu - bol doručovaný priamo. Zároveň žalobca nevyužil ani možnosť podať opravný prostriedok voči rozhodnutiu Správy katastra Žilina č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011, ktorým bol schválený ROEP pre k.ú. U., pričom uvedené rozhodnutie bolo taktiež doručené žalobcovi (konkrétne Mestskému úradu v Žiline, odboru majetkovému a právnemu). V dôsledku toho rozhodnutie o schválení ROEP k.ú. U. nadobudlo právoplatnosť 09.12.2011.

71. Odvolaciemu súdu je mu nálež Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 54/2015 zo dňa 16. marca 2016, ktorého závery nepopiera. Netreba však opomíňať fakt, že i toto rozhodnutie ústavného súdu apeluje na to, aby v prípade, že je nutné zvažovať všeobecné súvislosti kolízie základných práv, t.j. princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet, t.j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má), súdy pri svojom rozhodovaní sporov prihliadali najmä na princíp všeobecnej spravodlivosti, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu.

72. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 549/2015 riešilo exemplárnu nespravodlivosť. V posudzovanom prípade žalobca excindačnou žalobou proti konkurznému správcovi štátneho podniku uplatňoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorú nadobudol v konkurze (podľa starého zákona o konkurze a vyrovnaní). Jeho žaloba však bola neúspešná, pretože jeho právni predchodcovia neboli vlastníkmi dotknutých nehnuteľností, a to konkrétne z dôvodu väd privatizačného projektu, na základe ktorého boli nehnuteľnosti prevedené najprv na Fond národného majetku a potom na právnych predchodcov žalobcu. Inými slovami - štát v roku 1992 pripravil a schválil vadný privatizačný projekt. Následne sa však nehnuteľnosť zrejme (popis skutkových okolností nie je úplne jednoznačný) ďalším prevodom dostala do vlastníctva spoločnosti S, s.r.o. a v roku 2000 ju z konkurzu tejto spoločnosti kúpil súčasný žalobca. V roku 2007 bol však nemilo prekvapený, keď konkurzný správca štátneho podniku T (zrejme právneho predchodcu spoločnosti S, s.r.o.) dané nehnuteľnosti zaradil do súpisu všeobecnej podstaty T, š.p. Je teda zrejme, že nálež Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16. marca 2016 reflektoval na individuálne okolnosti prejednávaneho prípadu a princíp všeobecnej spravodlivosti.

73. V posudzovanom prípade však vyplýva, že po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia Správy katastra Žilina č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011, ktorým bol schválený ROEP pre k.ú. U. dňa 09.12.2011, t.j. v období od 16.05.2012 do 18.04.2013 došlo k trojnásobnému prevodu predmetných nehnuteľností (kúpne zmluvy z 16.05.2012, 06.02.2013 a 18.04.2013), z ktorých boli najskôr pri uzavretí prvej kúpnej zmluvy geometrickým plánom vytvorené dve KNC parcely, no už pri uzavretí druhej kúpnej zmluvy boli tieto geometrickým plánom zlúčené do jednej parcely. Pozornosť odvolacieho súdu neušla skutočnosť, že pri uvedených prevodoch, (či už na strane predávajúceho alebo kupujúceho), striedavo figurovali fyzické osoby vo vysokom veku, keď O. I. mala v čase podpisu prvej kúpnej zmluvy takmer 87 rokov a K. J. mala pri podpise druhej a tretej zmluvy takmer 84 rokov. Predmetnom kúpnych zmlúv boli pritom nehnuteľnosti v centre Žiliny bezprostredne susediace s nákupným centrom Aupark, cez ktoré prechádza aj prízjazdová komunikácia k tomuto obchodnému centru. Je zrejme, že tento reťazec na seba nadväzujúcich právnych úkonov realizovaný v tak krátkom časovom období popísaným spôsobom, i v nadväznosti na geometrické plány, (ktoré na jednej strane v krátkom čase rozdelili nehnuteľnosti a následne zlúčili do jednej nehnuteľnosti), predstavujú sofistikovanú činnosť zúčastnených subjektov s jediným cieľom, a to predstierať svoje „dobromyseľné nadobúdanie sporných nehnuteľností“ v pozícii tretej osoby. Zároveň žalovaný v konaní nepreukázal ani svoje tvrdenia o dôvode nízkej ceny nadobúdaných nehnuteľností (kúpna cena 250,00 Eur za pozemok vo výmere 873 m² priamo v centre Žiliny), a ani svoje tvrdenie o širšom vyrovnávaní záväzkov s druhou zmluvnou stranou, a ani nekonkretizoval konkrétny podnikateľský zámer, ktorý mal s kupovanou nehnuteľnosťou. Ani jeden z kupujúcich počas trvania svojho vlastníckeho vzťahu do spornej nehnuteľnosti neinvestoval. Každý z nich si bol pravdepodobne vedomý, že jej nadobudnutie je prinajmenšom sporné, ak nie pochybné. Tomu nasvedčuje i postoj žalovaného v tomto konaní, ktorý spočiatku vôbec nerozporoval nárok žalobcu

uplatnený žalobou a chcel s ním uzatvoriť mimosúdnu dohodu. Až v ďalšom štádiu konania začal žalovaný prezentovať procesnú obranu na spochybnenie vlastníckeho práva žalobcu, ktorý už od začiatku konania predkladal súdu konzistentné skutkové tvrdenia i dôkazy na ich preukázanie.

74. Nakoľko z dôvodov uvedených vyššie je kúpna zmluva, ktorou nadobudol žalovaný sporné nehnuteľnosti, absolútne neplatným právnym úkonom a súčasne nejde o prípad, že by zmluva bola pri uzavretí platná a titul nadobudnutia zanikol až následne (napr. odstúpením od zmluvy), je zrejmé, že žalovanému nemožno poskytnúť ochranu ďalšiemu kupujúcemu, ktorého vlastnícke právo nezostáva zachované na základe dobromyseľnosti. Zároveň je nutné poznamenať, že otázka dobromyseľnosti ďalšieho kupujúceho v prípade nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe absolútnej neplatnosti zmluvy od počiatku, je podrobne riešená v rozsiahlej judikatúre Najvyššieho súdu SR a vzhľadom k tomu odvolací súd nevzhliadol dôvod odkloniť sa od nej. Konštrukcia občianskeho práva totiž priznáva ochranu skutočnému vlastníkovi, a nie dobromyseľnému nadobúdateľovi. Protiprávne pozbavenie vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (Mesta Žilina) rozhodnutím Správy katastra Žilina č. C 740/2011 zo dňa 09.11.2011, ktorým bol schválený ROEP pre k.ú. U. nemohlo byť zhojené ani niekoľkými účelovými prevodmi a následným odvolávaním sa žalovaného na dobromyseľnosť údajného nadobúdateľa ospravedlňovanú zápisom v katastri nehnuteľností.

75. Zároveň nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že žalobca je pasívny alebo nedbalý vlastník len preto, že v osobitnom konaní podľa zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov nevyužil možnosť obrany prostriedkami, ktoré mu osobitné právne predpisy umožňovali. Netreba totiž opomínať fakt, že žalobca je jedným z najväčších miest na Slovensku, vlastníaci obsiahly majetkový substrát. Pokiaľ ide o nehnuteľnosti, ktoré sú rozdrobené vo všetkých kútoch mesta, je pochopiteľné, že aj napriek jeho administratívne a personálnemu aparátu sa môže stať, že obec nedokáže reagovať tak flexibilne ako súkromná osoba, najmä, ak zohľadníme skutočnosť, že historicky nebolo jeho vlastnícke právo riadne zaevidované. Žalobca však konal ihneď po tom, ako mu boli známe skutočnosti odôvodňujúce, že je vlastníkom sporného pozemku, ktoré mu umožňuje Ústava SR i všeobecne záväzné právne predpisy a podal žalobu o určenie vlastníckeho práva v prejednávanej veci. Aj s touto námietkou žalovaného sa konajúci súd vysporiadal vo svojom rozsudku, hoci len stručne, no výstižne v bode 56. jeho odôvodnenia. Ak teda aj bolo rozhodnutie o ROEP doručené majetkovému a právnemu odboru Mesta Žilina, je možné, že uniklo jeho pozornosti, že je ním dotknutá i nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu. Rovnako tak neobstojí ani obrana žalovaného týkajúca sa exekučného príkazu JUDr. Mariána Janca sp.zn. EX 89/17, keď bolo v súlade s ust. § 167 Exekučného poriadku zriadené exekučné záložné právo na sporné nehnuteľnosti v prospech žalobcu. Hoci sa stále jedná o ten istý subjekt (Mesto Žilina), je notoricky známou skutočnosť, že danej problematike sa na Mestskom úrade v Žiline venuje viacero odborov, ktoré nemohli takúto okolnosť ustriechnuť. Daňové otázky rieši iný odbor Mesta Žilina, ktorý pri svojom postupe vychádzal len zo zápisu na príslušnom liste vlastníctva.

76. Zároveň je vo vzťahu k ROEP potrebné dodať, že rozhodnutie o schválení registra o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim (ROEP) je konečné a schválený register ako verejná listina sa zapisuje do katastra nehnuteľností záznamom. Ak schválený register obsahuje údaje o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim, ktoré sú v rozpore s údajmi, ktoré boli podkladom pre jeho zostavenie, správny orgán po prerokovaní v komisii rozhodne o zmene údajov schváleného registra do troch rokov od zápisu údajov registra do katastra nehnuteľností. Konanie o zmene údajov však nemožno začať, ak došlo k prevodu alebo prechodu vlastníctva pozemku na inú osobu. Po uplynutí trojročnej lehoty od zápisu ROEP do katastra nehnuteľností sa možno domáhať určenia vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré boli predmetom konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim, iba na súde podľa § 137 písm. c/ CSP (predtým § 80 písm. c/ O.s.p.). Správa katastra nemá totiž oprávnenie v katastrálnom konaní rozhodovať o súkromno-právnych vzťahoch týkajúcich sa vecných práv účastníkov. Správny orgán v tomto konaní nemôže otázky oprávnenia nakladania s nehnuteľnosťou, vznik vlastníckeho práva, riešiť ani ako predbežnú otázku a tak spochybniť vlastnícke právo vyplývajúce z údajov na aktuálnych listoch vlastníctva. Spor o týchto otázkach je len v právomoci súdu. Žalobca preto správne postupoval, keď po zistení, že došlo k zmene zápisu jeho vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam na príslušnom liste vlastníctva na tretiu osobu, opakovaným prevodom týchto nehnuteľností podal žalobu na súd v prejednávanej veci.

77. Možno teda prisvedčiť obrane žalovaného, že jednotlivé prevody právnych predchodcov žalovaného i na samotného žalovaného mohli byť špekulatívne a účelové. Nebolo by pritom s princípmi všeobecnej spravodlivosti, aby bol žalovaný prioritizovaný ako nadobúdateľ sporných nehnuteľností oproti žalobcovi ako vlastníkovi nehnuteľnosti, ktorý túto nehnuteľnosť užíval a dodnes dlhodobo užíva ako verejnú plochu a ktorá slúži potrebám jeho obyvateľov. V posudzovanej veci teda nejde o taký výnimočný prípad, ktorý by odôvodňoval zvýšenú ochranu žalovaného, keďže odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že označenú stranu sporu nemožno považovať za dobromyseľného nadobúdateľa spornej nehnuteľnosti.

78. Zároveň odvolací súd dodáva, že žalovaný v prejednávanej veci netvrdil, že vydržal spornú nehnuteľnosť, a preto úvahy okresného súdu o tom, že žalobca (ne)vydržal sporné nehnuteľnosti, neboli namieste. Žalobca svoju obranu v spore totiž založil na tvrdení, že je dobromyseľným nadobúdateľom spornej nehnuteľnosti poukazujúc práve na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 549/2015 zo dňa 16. marca 2016.

79. S prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci popísané vyššie je totiž zrejmé, že žalovaný, a ani jeho právni predchodcovia nemohli nadobudnúť vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti/ nehnuteľnostiam v dobrej viere, a preto im nemožno poskytnúť právnu ochranu. Okresný súd preto postupoval správne, keď žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

80. Okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalovaných vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej, t.j. v prvej vete výroku ako vecne správny potvrdil.

81. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách prvoinštančného konania v spojení s dopĺňacím rozsudkom (veta druhá výroku), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a v ňom aplikovaným zákonným ustanoveniam.

82. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej procesnej strane tohto štádia konania priznal proti žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

83. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).